

Giới thiệu Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời

Truyện Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời của tác giả Wei Ta Ma là một trong những câu chuyện teen hay hiện nay. 20 năm trước, Mộ Sơ Tình được đưa về nhà họ Hoắc làm "cô dâu nuôi từ bé" của Hoắc Bắc Càng. Hai người lớn lên như thanh mai trúc mã, Mộ Sơ Tình thích Hoắc Bắc Càng từ cái nhìn đầu tiên, lúc nào cũng tìm mọi cách để quần lấy anh, còn Hoắc Bắc Càng lại coi cô là đồ phiền phức, là cái gai trong mắt không thể nhổ ra được.

Ngày Hoắc Bắc Càng đính hôn, vì bị người ta ngầm cho uống thuốc kích thích mà anh và Mộ Sơ Tình xảy quan hệ, điều này làm cho vị hôn thê của Hoắc Bắc Càng lập tức giải trừ hôn ước, bỏ ra nước ngoài.

Mất đi người yêu, Hoắc Bắc Càng luôn một mực cho rằng đây là kế hoạch của Mộ Sơ Tình, vì thế càng hận cô hơn. Sau đó, Mộ Sơ Tình phát hiện mình mang thai, vì không muốn Hoắc Bắc Càng căm ghét mình thêm, cô lặng lẽ bỏ ra nước ngoài sinh con một mình, sau đó lại vì tình yêu không thể từ bỏ được mà lặng lẽ trở về nước, vào làm ở Hoắc thị để ngày ngày có thể được nhìn Hoắc Bắc Càng từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mộ Sơ Tình, kết hôn với tôi

Bắc càng sơ tình, Nam ngan mặt âm*, dùng khói lửa ba đời của tôi, đổi lấy một kiếp yên bình cho em.

*Bắc càng sơ tình, Nam ngan mặt âm: Nắng ấm nơi phương Bắc, ánh trăng phía bờ Nam.

Thành Phố B gần đây liên tục đón những cơn mưa lớn, thời tiết thất thường. Âm thanh của mưa ồn ào bên ngoài cửa sổ khiến cho tâm tình của người nghe càng thêm buồn bực.

Hoắc Bắc Càng đang làm việc ở trong phòng thì đột nhiên có người gõ cửa và mang một cái hộp lớn bước vào phòng: Tiên sinh, ngài có đồ chuyển phát nhanh!

Hoắc Bắc Càng hơi nhíu mày, vẻ hoài nghi hiện lên trong mắt rồi biến mất rất nhanh.

Rõ ràng anh không đặt hàng gì chuyển phát nhanh cả.

Hoắc Bắc Càng chỉ đạo người làm mở thùng hàng chuyển phát nhanh ra, một con búp bê bom hơi lớn lập tức xuất hiện trong mắt anh.

Người hầu lấy sắp tài liệu ở trong thùng ra đưa cho Hoắc Bắc Càng rồi lập tức đi ra ngoài.

Hoắc Bắc Càng vừa nhìn nội dung của tài liệu ở bên trong thì thân thể cao lớn lập tức cứng đờ, trong đôi mắt không che giấu được sự bất ngờ.

Bên trong tài liệu có ba phần: hoá đơn mua búp bê, báo cáo xét nghiệm DNA, trong đó ghi rõ ràng giữa anh và một thằng nhóc tên là Hoắc Tiểu Bao có quan hệ cha con đến 99%. Cuối cùng là 1 bức ảnh chụp 1 người phụ nữ mặc 1 bộ đồ ngủ gợi cảm và sexy, rất tương xứng với gương mặt tinh xảo của cô Người phụ nữ trong ảnh quả thực là cực kỳ gợi cảm.

Hoắc Bắc Càng túm chặt tấm ảnh, chỉ hận không thể xé nát cô! Thì ra là cô ấy!

.....

Khi Mộ Sơ Tình trở về nhà thì thấy một đám người mặc đồ đen đứng trước cửa khiến cô cực kỳ khiếp sợ.

Mộ Sơ Tình còn đang suy nghĩ nên làm thế nào để phá tan cửa ải khó khăn này và đi vào bên trong cứu con trai của mình thì đột nhiên đám người đó lại tránh ra hai bên, nhường ra một lối đi ở giữa.

Mộ Sơ Tình còn đang ngẩn ra thì lại thấy một người đàn ông cao lớn bước ra, toàn thân mặc đồ tây, đi giày da, cô không khỏi bị dọa cho sững người. Hoắc... Hoắc Bắc Càng!

Người đàn ông đứng trước mặt cô đây cực kỳ đẹp trai, đôi mắt ung sâu thẳm như đầm nước lạnh, ánh mắt mênh mông như biển làm cho người ta không cẩn thận sẽ bị chìm đắm vào càng làm tôn thêm vẻ thâm trầm và cơ trí của anh. Gương mặt như tượng điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, từng góc cạnh nổi bật làm cho gương mặt đẹp để dị thường. Sống mũi cao, cánh môi mỏng, khí chất cao quý bất phàm, khiêm tốn mà không hạ mình, nội liễm và sâu sắc, toàn thân lộ ra mười phần khí phách.

Sao mà đẹp trai quá đi mất... Đây là phản ứng đầu tiên xuất hiện trong lòng Mộ Sơ Tình.

Nhưng sao lại là anh ta chứ?... Đây chính là phản ứng tiếp theo của cô sau khi bị dọa cho choáng váng.

Hoắc Bắc Càng sai đôi chân dài đi tới trước mặt Mộ Sơ Tình, sau đó đập bộp tập văn kiện vào mặt cô.

Giọng nói trầm của anh như mang theo mũi dao lạnh như băng, gần từng tiếng một làm lòng người sợ hãi: Mộ Sơ Tình, cô đúng là rất giỏi đấy, lại dám trộm sinh con của tôi được năm năm rồi.”

Sắc mặt Mộ Sơ Tình thay đổi, cảm giác lo lắng quét qua trong lòng, kinh ngạc tới ngây người, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt tối tăm của Hoắc Bắc Càng, ... Anh đã biết rồi sao?

Mộ Sơ Tình, bánh bao nhỏ (Tiểu Bao Tử) là con trai của tôi. Cô giấu con trai tôi nhiều năm như thế, món nợ này chúng ta tính với nhau thế nào đây?? Ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Bắc Càng nhìn Mộ Sơ Tình chăm chăm nghiêng rặng hỏi cô với giọng hung ác.

Mộ Sơ Tình cúi đầu, đôi hàng mi run run, không đáp lại câu Hoắc Bắc Càng vừa hỏi.

Hoắc Bắc Càng cắn chặt răng, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào gương mặt Mộ Sơ Tình, sâu trong đó là dày đặc hận thù.

Đã lâu như thế rồi mà người phụ nữ này vẫn không thay đổi gì, vẫn tỏ ra ngây thơ như một con thỏ làm người ta buồn nôn.

Ở chung với Mộ Sơ Tình mười mấy năm trời, anh ghét Mộ Sơ Tình nhất ở điểm nào? Chính là cái tính nhát gan, sợ phiền phức của cô.

Mộ Sơ Tình mấp máy môi tựa như muốn giải thích gì đó thì giọng nói nhẹ nhàng nhưng sắc mùi nguy hiểm của Hoắc Bắc Càng lại vang lên: Mộ Sơ Tình bây giờ cô chỉ có hai sự lựa chọn, một là hãy đưa Tiểu Bao cho tôi, cô sẽ không có bất kỳ quyền nuôi nấng nào, hai, kết hôn với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bị con trai lừa bán rồi!

Nghe xong câu nói kinh hoàng đó, Mộ Sơ Tình ngẩng đầu, trừng to mắt với vẻ không dám tin mà nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêm túc của Hoắc Bắc Càng, cô bị dọa tới ngơ người luôn...

Vừa rồi Hoắc Bắc Càng nói... Hai người bọn họ kết hôn?

Không phải cô đang nằm mơ đấy chứ? Một người ghét cô đến mức chỉ ước gì được bóp chết cô như Hoắc Bắc Càng lại đề nghị hai người kết hôn? Hoắc Bắc Càng bị chặn dây thần kinh nào rồi phải không?

Chuyện làm Mộ Sơ Tình hết sức đau lòng chính là con trai cô - Hoắc Tiểu Bao đã nhân lúc cô và Hoắc Bắc Càng đàm phán mà thu dọn hết hành lý, còn kéo va li đứng phía sau Hoắc Bắc Càng nữa.

Hôm nay Tiểu Bao ăn mặc trông vô cùng xinh trai, bộ vest nhỏ đi với giày da, đầu còn vuốt keo trông cực kỳ xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai của nó, trông cứ như là chuẩn bị đi kết hôn vậy!

Mộ Sơ Tình nhìn đáng vẻ ở cùng nhau hòa thuận, vui vẻ giữa Hoắc Bắc Càng và Tiểu Bao Tử thì trong lòng không khỏi có chút cảm giác khó chịu, nhìn chăm chăm Tiểu Bao, nghi ngờ hỏi: Tiểu Bao, con đang làm gì vậy?

Hoắc Tiểu Bao lại đẩy tiếp va li hành lý của Mộ Sơ Tình ra, trực tiếp giao cho cô rồi mới giải thích bằng giọng non nớt: Mami, chúng ta đến nhà ba ở đi! Con nhận tiền của ba rồi, nhất định phải dắt mẹ đi cùng.

... Cái này có tính là bị lừa bán không?

...

Mộ Sơ Tình và Hoắc Tiểu Bao một lớn một nhỏ đi theo Hoắc Bắc Càng, Hoắc Bắc Càng đã thông đồng với Hoắc Tiểu Bao lấy hộ khẩu và chứng minh thư của Mộ Sơ Tình, vậy nên Mộ Sơ Tình đành phải đi cùng Hoắc Bắc Càng đến Cục dân chính đăng ký kết hôn...

Mộ Sơ Tình đang trong tình trạng vô sản, căn bản là không có cách nào trở về nhà, đành phải ngoan ngoãn đi theo Hàn Bắc Càng.

Thực ra, đối với chuyện Hoắc Bắc Càng muốn lấy cô, Mộ Sơ Tình đến giờ vẫn trong trạng thái choáng váng, chưa phản ứng lại được.

Mộ Sơ Tình đã quen Hoắc Bắc Càng 20 năm, cũng yêu Hoắc Bắc Càng 20 năm.

Và lại, trên danh nghĩa, Mộ Sơ Tình còn là cô dâu nuôi từ nhỏ của Hoắc Bắc Càng.

Mộ Sơ Tinh vốn tên là Mộ Sở Tinh, năm cô 5 tuổi thì gia đình bị phá sản, cha mẹ đều tự sát. Sau đó, cô nhi Sơ Tinh được một người bạn tốt của ba mình là Hoắc Quốc Chương nhận nuôi. Vì để Mộ Sơ Tinh có thân phận chính đáng tại nhà họ Hoắc, Hoắc Quốc Chương nói cô là cô đầu nuôi từ nhỏ của Hoắc Bắc Càng, lại đổi tên thành Mộ Sơ Tinh.

Mộ Sơ Tinh thích Hoắc Bắc Càng, lần đầu tiên gặp anh đã vô cùng thích, nhưng Hoắc Bắc Càng từ nhỏ đã thích một người bạn thanh mai trúc mã, đối với Mộ Sơ Tinh hoàn toàn lạnh nhạt.

Về phần Tiểu Bao làm sao được sinh ra thì đến giờ nghĩ lại, Mộ Sơ Tinh vẫn cảm thấy chuyện này quá thật không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không phải do một đêm 5 năm trước, Hoắc Bắc Càng vì trúng xuân dược mà tưởng cô là Hứa Hạ Đồng thì giờ cô đã không có đứa con trai đáng yêu này.

Ban đầu, khi phát hiện có Tiểu Bao, Mộ Sơ Tinh biến mất một năm, rời khỏi thế giới của Hoắc Bắc Càng. Nhưng sau khi sinh Tiểu Bao, cô lại trở về, chỉ là làm như không có chuyện gì xảy ra, sự tồn tại của Tiểu Bao, Mộ Sơ Tinh cũng không nhắc tới nữa chứ.

Sao lại trở về? Đại khái là vì không buông bỏ được Hoắc Bắc Càng đi.

Sao lại không nói cho Hoắc Bắc Càng chuyện mình sinh Tiểu Bao? Đại khái là vì không muốn bị Hoắc Bắc Càng ghét đi.

...

Trong lúc còn đang suy nghĩ miên man thì Mộ Sơ Tinh đã bất tri bất giác đi đến trước cửa Cục Dân chính rồi.

Mộ Sơ Tinh ra khỏi xe của Hoắc Bắc Càng, do trời mưa nên không khí mùa hè đã bớt vài phần nóng thêm vài phần mát mẻ. Chợt có một cơn gió nhẹ thổi qua, khăn choàng đầu của Mộ Sơ Tinh rơi xuống, những lọn tóc của bị thổi bay tứ tung.

Mộ Sơ Tinh đứng trước cửa Cục Dân Chính do dự không bước, không dám đi theo Hoắc Bắc Càng vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Anh thật sự muốn cưới tôi ư?

Tiểu Bảo đã được quản gia đón về nhà họ Hoắc, bây giờ ở đây chỉ có hai người là cô và Hoắc Bắc Càng, Mộ Sơ Tinh cảm thấy thật khó thở khi đơn độc ở cùng Hoắc Bắc Càng như thế này.

...

Hoắc Bắc Càng quay lại phía sau nhìn về căng thẳng của cô gái đang mím chặt môi với vẻ nghi hoặc, giọng nói nặng trĩu và không vui: “Mộ Sơ Tinh, còn không đi theo tôi?”

Mộ Sơ Tinh bĩu môi, đôi mắt đầy vẻ lo lắng nhìn Hoắc Bắc Càng, bàn tay siết chặt, hít một hơi thật sâu, cô hỏi: “Hoắc Bắc Càng, anh nghiêm túc ư?” Anh thực sự muốn cưới tôi ư?

Hoắc Bắc Càng sầm mặt, giọng nói thiếu kiên nhẫn: “Tôi đang nói đùa với cô chắc?”

Mộ Sơ Tinh cau mày nhẹ, đầu ngón tay đã siết tới trắng bệch, “Lý do? Lý do cưới tôi là gì? Anh đã quên Hứa Hạ Đồng rồi sao?”

Nghe Mộ Sơ Tinh thốt ra điều cảm kích của mình, sát khí trên cơ thể Hoắc Bắc Càng bùng nổ, trong đôi mắt toát lên ngọn lửa tức giận, anh đi nhanh đến trước mặt của Mộ Sơ Tinh, một tay túm chặt eo của cô, Mộ Sơ Tinh bị kéo sát vào ngực của Hoắc Bắc Càng mà không kịp phòng bị gì, mùi hương bạc hà thanh mát trên cơ thể anh làm cho Mộ Sơ Tinh có chút sợ hãi.

Mộ Sơ Tinh không thể chịu đựng nổi tư thế ái muội này của hai người, lấy bàn tay nhỏ đỡ lấy ngực của Hoắc Bắc Càng, trong lúc đang muốn đẩy Hoắc Bắc Càng ra thì anh lại ghé sát vào tai cô, Mộ Sơ Tinh bị cánh môi lạnh lạnh kích thích tới run rẩy cả người, ngay sau đó...

Hoắc Bắc Càng nghiêng răng nghiêng lợi, nói vào tai Mộ Sơ Tinh, Mộ Sơ Tinh “Chính vì không quên được nên mới muốn cưới cô. Mộ Sơ Tinh, nếu không phải vì cô thì có lẽ bây giờ tôi với Hạ Đồng cũng đã có một Tiểu Bao rồi. Vì vậy, Mộ Sơ Tinh, cô biết tôi căm ghét cô nhiều lắm không?”

Thì ra là vì sự căm ghét nên mới cưới cô ấy, anh kết hôn với cô rồi thì có thể giữ cô ở bên cạnh để hành hạ.

Mấy năm nay, anh đã phải chịu rất nhiều đau khổ, nhất định phải trả lại những gì đã chịu lên người Mộ Sơ Tinh.

Làn môi mát lạnh như gió của anh, lời nói lạnh nhạt vô tình làm cho Mộ Sơ Tinh cảm thấy tan nát cõi lòng, chân bỗng nhũn ra như thể sẽ ngã quỵ xuống.

ngay tức thì.

Mộ Sơ Tình mím chặt môi, không nói gì, cúi đầu âm thầm xoa dịu vết thương trong lòng. Đúng lúc này, cổ tay cô bị siết chặt một cái, giây tiếp theo, anh đã nắm lấy cổ tay cô kéo đi.

Hoắc Bắc Càng không thể nhẫn nại được nữa, kéo Mộ Sơ Tình đi thẳng vào trong.

Mộ Sơ Tình bị Hoắc Bắc Càng kéo đến chỗ ngồi làm đăng ký, bị anh ấn ngồi xuống ghế, bản thân Hoắc Bắc Càng cũng ngồi sát bên cạnh. Mộ Sơ Tình không thể thoát đi đâu bởi cái ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm của Hoắc Bắc Càng.

Lúc này, bác gái làm công tác đăng ký nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của cả hai người thì có chút nghi ngờ hỏi: “Có kết hôn không?”

Hoắc Bắc Càng đưa chứng minh thư và sổ hộ khẩu của cả hai về phía bác gái kia, trả lời với giọng nói lạnh lùng: “Kết hôn”.

Bác gái kia thấy đáng vẻ đáng sợ tới dọa người của Hoắc Bắc Càng thì sợ hãi nhìn Mộ Sơ Tình hỏi: “Cô gái, cô có tự nguyện không?”

Mộ Sơ Tình rất muốn lắc đầu nói không, nhưng... nếu cô nói không đồng ý kết hôn thì dựa vào bản lĩnh của Hoắc Bắc Càng, anh ta nhất định sẽ cướp Tiểu Bao đi, cô mãi mãi sẽ không bao giờ gặp được Tiểu Bao nữa.

Nghĩ đến điểm này, Mộ Sơ Tình ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ một cách kiên định, gật đầu, “Tự nguyện ạ!”

Lúc này, người phụ nữ này cũng không còn cách nào nữa, “Vậy trước tiên đi chụp ảnh đi”.

“Ảnh?” Hoắc Bắc Càng chau mày hỏi: “Ảnh gì?”

Người phụ nữ không nói nên lời: “Cần ảnh trên giấy chứng nhận kết hôn, vì vậy hai người phải chụp một bức ảnh nền màu đỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cô giữ đăng ký kết hôn đi, đừng để nó làm tôi ghê tởm

“Phiền phức.” Giọng Hoắc Bắc Càng rất không nhẫn nại, giọng điệu rõ ràng là anh đang hoàn toàn không vui vẻ gì.

Mộ Sơ Tình ngậm chặt miệng, cố gắng không để bản thân lộ sự khó chịu, chỉ có kết hôn với người mình không yêu nên mới thấy phiền phức.

Hoắc Bắc Càng vẫn không thích cô.

Khi Mộ Sơ Tình đang cúi đầu nghỉ ngơi thì cổ tay lại đột nhiên bị túm lấy, Mộ Sơ Tình ngẩng đầu lên hoảng hốt lo sợ, nhìn thấy Hoắc Bắc Càng muốn kéo cô đứng dậy với vẻ mặt lạnh lùng, Mộ Sơ Tình căng thẳng hô lên: “Anh làm gì vậy?”

“Chụp ảnh.” Một giây sau, Mộ Sơ Tình bị lôi ra, Hoắc Bắc Càng kéo cô đến chỗ chụp ảnh

...Toàn bộ quá trình kết hôn đặc biệt đơn giản, chụp ảnh xong, hai người ký tên, bác gái kia đưa cho bọn họ hai tờ giấy chứng nhận kết hôn đã được đóng dấu đỏ thu chín đồng, sau đó, hai người họ đã kết hôn như vậy.

Mộ Sơ Tình ngồi ở ghế phụ, tay cầm giấy chứng nhận kết hôn còn mới tinh của hai người, trong lòng không biết là vui sướng hay đau buồn nữa.

Cô đã gả cho Hoắc Bắc Càng, nhưng có điều chỉ là vì Tiểu Bao, còn có sự oán hận của Hoắc Bắc Càng nên anh mới cưới cô mà thôi.

Mộ Sơ Tình mở giấy chứng nhận kết hôn ra, sau khi nhìn thấy ảnh chụp chung của hai người hoàn toàn không có tí sắc thái tình cảm nào, cõi lòng bị đá kích cực kỳ khó chịu, cô nhìn thấy trong mắt Hoắc Bắc Càng tràn đầy sự chán ghét với mình.

Cô thở hắt một hơi dài, trấn tĩnh tâm trạng, khép giấy chứng nhận kết hôn đó lại, sau đó cầm một bản đưa cho Hoắc Bắc Càng đang ngồi một bên, “Cho anh”.

Hoắc Bắc Càng không thèm xem qua giấy chứng nhận kết hôn, sắc mặt u ám, khẩu khí lạnh lùng: “Cô cầm đi, không cần làm tôi ghê tởm”

Tay cầm giấy chứng nhận kết hôn của Mộ Sơ Tình cứng đờ, sắc mặt trở nên tái mét.

Hoắc Bắc Càng lái xe đi, đi đến biệt thự gia đình nằm trên sườn núi.

Đó là nhà riêng của anh, trước kia Mộ Sơ Tình chưa từng đặt chân đến nơi này, cho nên vừa thấy nó, Mộ Sơ Tình cũng sợ tới ngây người.

Từ trước đến nay, Hoắc Bắc Càng không thích sự kiểm soát của ba mình, cộng thêm việc Hoắc Bắc Càng ghét phải sống chung với Mộ Sơ Tinh, cho nên sau khi thành niên, Hoắc Bắc Càng liền chuyển về đây sống.

Bình thường, Mộ Sơ Tinh toàn gặp Hoắc Bắc Càng ở nhà cũ cho nên đây cũng là lần đầu tiên cô đến nhà riêng của anh.

Biệt thự của Hoắc Bắc Càng mang đậm phong cách của anh, màu sắc chủ đạo của căn nhà là sự xen lẫn hài hòa giữa trắng và đen, kiến trúc mang đầy hơi thở hiện đại, bên ngoài còn có hồ bơi cực kỳ lớn.

Ngôi nhà như thế này rất giống với hơi thở của Hoắc Bắc Càng, có một chút lạnh lẽo.

Hoắc Bắc Càng để Mộ Sơ Tinh xuống xe ở trước cửa, còn anh lái xe đến gara.

Sau khi xuống xe, Mộ Sơ Tinh đi đến cửa lớn với một chút lo lắng, muốn qua cửa này nhất định phải có mật mã mở khóa.

Mộ Sơ Tinh ngăn ra, lúc này Hoắc Bắc Càng bảo cô xuống xe nhưng lại không nói cho cô biết mật mã là bao nhiêu.

Mộ Sơ Tinh lấy ngày sinh nhật của Hoắc Bắc Càng thử mở 4 số mật mã, phát hiện là sai.

Đầu óc cô nóng lên, đột nhiên tiện tay thử ngày sinh của Hứa Hạ Đồng, phát hiện lại mở được cửa.

Hoắc Bắc Càng dùng ngày sinh của Hứa Hạ Đồng làm mật mã, xem ra anh vẫn là chưa quên được Hứa Hạ Đồng sao?

Mộ Sơ Tinh cười khỏ, khuôn mặt càng thêm trắng bệch, trong lòng vừa thấy chua chát lại vừa cay đắng.

Nếu như 5 năm trước, Hứa Hạ Đồng không nhìn thấy cảnh tượng cô cùng với Hoắc Bắc Càng lên giường với nhau, có lẽ Hứa Hạ Đồng cũng sẽ không tức giận hủy đi hôn ước với Hoắc Bắc Càng, sau đó rời khỏi quê hương, chia tay Hoắc Bắc Càng.

Nếu như chuyện năm đó không xảy ra, có lẽ bây giờ hai người họ đã sớm kết hôn rồi.

Hoắc Bắc Càng hận cô cũng là lẽ đương nhiên, bởi vì Hoắc Bắc Càng cho rằng năm đó chính Mộ Sơ Tinh cho mình uống thuốc kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vừa mới kết hôn, không nên hung dữ

Mộ Sơ Tinh cực kỳ oan uổng, ai biết được lúc trước đã xảy ra chuyện quỷ gì chứ?

...

Mộ Sơ Tinh bước vào nhà, không gian phòng khách cũng mang phong cách nghiêm cẩn, hai màu trắng đen làm cho không khí trong phòng cực kỳ ngột ngạt.

Mộ Sơ Tinh cau mày nhìn tiểu Shota* đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt không có gì để nói, cô tức giận dùng dùng hương đi tới chỗ Tiểu Bao, giật đồ ăn vặt trên tay Tiểu Bao ra rồi mắng một trận: Hoắc Tiểu Bao! Ai cho phép con ăn mấy cái đồ ăn rác rưởi này?

*Tiểu Shota: Shota là từ chỉ các nhân vật nam có tính cách và ngoại hình giống bé trai 12,13 tuổi trở xuống. Nhìn chung, Loli và Shouta có nghĩa giống nhau chỉ khác, Loli dùng chỉ các nhân vật nữ và Shota dùng chỉ các nhân vật nam.

Hoắc Tiểu Bao nghe thấy âm thanh đình tai nhức óc thì ngay lập tức dùng tay bịt lỗ tai mình lại, quay ra khuyên răn Mộ Sơ Tinh hết nước hết cái: Mẹ, mẹ là người mới lấy chồng, đừng có hung dữ vậy! Tránh bị daddy ghét bỏ.

Mộ Sơ Tinh: ...

Mộ Sơ Tinh trực tiếp ném đồ ăn vặt của Tiểu Bao vào thùng rác, sau đó đi đến trước mặt Tiểu Bao, một tay véo tai Tiểu Bao kéo nó lên, giọng điệu hết sức tức giận hỏi nó: Hoắc Tiểu Bao, mẹ hỏi con, thân phận của con bị ba con biết, trò quỷ này có phải do con bày ra không?

Đối với IQ của con trai mình, Mộ Sơ Tinh tự hào tới không thể tự hào hơn, IQ xấp xỉ 200, cho nên việc Tiểu Bao gỡ những trò này dễ như trở bàn tay. Đoạn thời gian trước, Tiểu Bao luôn ở trong một góc không biết bạn làm cái gì, như là giấu giấu giếm giếm không để mẹ biết! Vừa thấy đã biết là có điều mờ ám rồi!

Hoắc Tiểu Bao thở dài một hơi: Aizz, thật là hết cách, con đã giấu kỹ vậy mà vẫn bị mẹ phát hiện ra.

Mộ Sơ Tinh: ....

Hoắc Bắc Càng đi vào, còn đang bận đổi một đôi dép đi trong nhà thì nghe thấy một trận âm thanh ồn ào.

Anh cau mày, sau khi bước vào, phát hiện Hoắc Tiểu Bao đang ở trên sofa bị Mộ Sơ Tinh véo hai cái tai, không biết Mộ Sơ Tinh đang dạy dỗ nó cái gì.

Lúc này, trên mặt Mộ Sơ Tinh tràn đầy vẻ tức giận, khác hoàn toàn với vẻ mặt nhát gan như chuột chết, loại biểu tình này làm cho Mộ Sơ Tinh có thêm một chút hoạt bát.

Đây là lần đầu tiên Hoắc Bắc Càng nhìn thấy một vẻ mặt rất khác của Mộ Sơ Tinh, trong mắt anh hiện lên vẻ nghi hoặc.

Mộ Sơ Tinh la mắng Tiểu Bao xong rồi mới buông tay, vừa ngẩng đầu lên liền thấy ngay Hoắc Bắc Càng đứng cách đó không xa..

Mộ Sơ Tinh bị dọa sợ đến mức cả người quỳ luôn trên ghế sofa.

Hiện tại, tâm tình của cô giống như nhánh cỏ mỏng manh bị ngàn vạn con ngựa giày xéo!

Hoắc Bắc Càng đứng ở đó từ lúc nào? Anh ấy đã nhìn thấy những gì rồi? Bộ đáng đánh đá lúc này của cô khi la mắng Tiểu Bao có bị anh nhìn thấy không?

Mặt mũi bị ném về tới tận nhà bà ngoại mất rồi!Hoắc Bắc Càng nhìn Mộ Sơ Tinh cổ rúc chặt vào sofa, cầm gối che đầu, còn chống cái mông lên thì bật cười.

Sau đó, anh lại bày ra vẻ mặt không một chút biểu cảm, giả vờ không thèm để ý, trực tiếp bước thẳng qua sofa, sau đó đi lên lầu.

Mộ Sơ Tinh vẫn luôn giữ nguyên tư thế trên sofa, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, Hoắc Tiểu Bao vỗ mông cô một cái, nhắc nhở Mẹ à, daddy đã đi rồi, mẹ có thể ra ngoài nhìn người được rồi.

Mộ Sơ Tinh nghe thấy thế liền nhảy ra khỏi sofa, nhìn ngó xung quanh, quả thật không thấy bóng dáng Hoắc Bắc Càng đâu nữa, lúc này mới dám thở phào một hơi.

Mộ Sơ Tinh không biết phòng của mình ở đâu, va li hành lý vẫn để một góc, cô nghĩ nghĩ, hẳn là cô nên ngủ ở phòng dành cho khách.

Tuy rằng cô và Hoắc Bắc Càng có quen hệ hôn nhân hợp pháp, nhưng Mộ Sơ Tinh biết, Hoắc Bắc Càng căn bản là ghét ngủ cùng phòng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: La cái gì? Lại không phải chưa có nhìn qua

Bọn họ dù sao cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa.

Cho nên, Mộ Sơ Tinh xách hành lý lên đến tầng 2, tùy ý mở cửa một gian phòng, thấy trong phòng trống trơn không có gì, căn phòng này chắc không có ai ở rồi?

Mộ Sơ Tinh cứ thế mang hành lý vào phòng.

Sau khi bỏ đồ ra sắp xếp ổn thỏa rồi, Mộ Sơ Tinh liền thay đồ mặc ở nhà, tùy ý buộc mái tóc xoăn sóng lớn của mình thành một cái đuôi ngựa rồi đi xuống lầu.

Nhìn thời gian đã đến giờ nấu cơm, giờ ăn của Mộ Sơ Tinh và Hoắc Tiểu Bao cực kì có quy luật.

Đúng đến 7 giờ tối là phải ăn cơm.

Nhưng bây giờ Hoắc Bắc Càng đang ở nhà, Mộ Sơ Tinh cũng không biết anh có cho phép cô động vào đồ trong nhà của anh không nữa.

Cho nên Mộ Sơ Tinh cảm thấy phải đi hỏi ý kiến của Hoắc Bắc Càng xem sao. Nếu anh đồng ý thì cô mới được dùng.

Mộ Sơ Tinh ra khỏi phòng, nhìn tầng hai thì thấy sao mà nhiều phòng thế. Cô cảm thấy có chút mơ hồ, không biết đâu mới là phòng của Hoắc Bắc Càng.

Mộ Sơ Tinh nhẹ nhàng đi từng phòng tìm hấn, cuối cùng dừng lại ở một gian phòng to. Đây chắc là phòng của chủ nhân ngôi nhà, chắc Hoắc Bắc Càng ở trong này rồi.

Mộ Sơ Tinh ở ngoài cửa nhẹ giọng gọi một câu: Hoắc Bắc Càng, anh có ở đây không?

Không ai trả lời...

Mộ Sơ Tinh bĩu môi, theo lý mà nói, gian phòng này đúng là phù hợp với phong cách của Hoắc Bắc Càng, tại sao anh lại không có ở đây chứ?

Suy nghĩ một hồi, Mộ Sơ Tinh rón rén bước vào phòng, đồng thời, vừa đi vừa cẩn thận hỏi: Hoắc Bắc Càng, anh có ở đây không?

Cuối cùng, chân Mộ Sơ Tinh dừng lại trước một cái giường lớn, thấy trên giường còn có một cái áo vest thì biết đây chính là phòng của Hoắc Bắc Càng rồi.

Nhưng mà anh ở đâu ?

Đột nhiên...

Cạch!” một tiếng, cửa phòng tắm mở ra.

Hoắc Bắc Càng nửa trần truồng bước ra khỏi phòng tắm, để lộ ra cơ bụng rắn chắc, vài giọt nước đọng lăn dọc theo làn da, đẹp đẽ một cách hoàn mỹ. Thân dưới của anh được một chiếc khăn tắm màu trắng quấn lỏng lẻo. Hoắc Bắc Càng đang dùng khăn lông lau tóc, vờn vờn lên thì nhìn thấy Mộ Sơ Tinh, ánh mắt anh liền trầm xuống.

Mộ Sơ Tinh tròn trĩnh mắt nhìn thân thể của Hoắc Bắc Càng. Sau một vài giây thất kinh mới có phản ứng, ngay lập tức nhắm chặt mắt của mình lại và hét lên: Aaaaaaaaaa...

Nghe thấy tiếng hét đinh tai nhức óc của Mộ Sơ Tinh, ánh mắt của Hoắc Bắc Càng càng nheo lại.

Người phụ nữ này hét cái gì? Có phải chưa từng nhìn thấy bao giờ đâu?

Bên trong đầu của Mộ Sơ Tinh lúc này ngập tràn hình ảnh thân thể cường tráng của Hoắc Bắc Càng ban nãy. Thật là ngại chết đi mất!

Mộ Sơ Tinh giậm chân, cực kì xấu hổ, vẫn nhắm chặt mắt hỏi: Hoắc Bắc Càng! Anh là tên biến thái chết tiệt. Sao lại không mặc quần áo gì thế hả?

Chết tiệt?

Biến thái chết tiệt?

Biến thái?

Anh?

Hoắc Bắc Càng nhìn bộ dạng như gặp quỷ của Mộ Sơ Tinh thì cảm thấy cạn lời rồi. Trong lòng hơi khó chịu, người đàn bà này đang cố ý thẹn thùng đúng không?

Không phải là thích hấn muốn chết sao? Tại sao khi gặp lại còn xấu hổ như thế?

Trong mắt Hoắc Bắc Càng hơi lóe lên, giây tiếp theo, hấn vứt cái khăn trên tay đi, từng bước từng bước tiến về phía Mộ Sơ Tinh.

Mộ Sơ Tinh hé mắt nhìn xem tình hình thế nào thì phát hiện cơ thể cao lớn của Hoắc Bắc Càng đang đứng ngay trước mặt mình, tư thế hiện giờ của hai người vô cùng mờ ám. Mộ Sơ Tinh còn ngửi thấy được mùi sữa tắm bạc hà mát lạnh trên cơ thể của Hoắc Bắc Càng, hương vị dễ chịu đến mức làm cho người ta phấn ngợng.

Ngay lập tức, mặt của Mộ Sơ Tinh liền đỏ như ớt chín, tim cô đập nhanh như con hươu nhỏ chạy loạn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tôi biến thái, sao cô lại đỏ mặt?

Hoắc Bắc Càng đột nhiên đưa tay kéo, một tay giữ lấy phần eo thon thả của Mộ Sơ Tinh, kéo Mộ Sơ Tinh vào lòng, trong lúc Mộ Sơ Tinh còn đang ngạc nhiên thì người đã ghé sát vào ngực Hoắc Bắc Càng, thân thể hai người dán chặt lại, bàn tay còn lại của Hoắc Bắc Càng cũng đặt lên eo cô, giữ thật chặt.

Mộ Sơ Tinh vẫn còn đang bị dọa choáng váng, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cô ấy ngẩng đầu trong sự kinh ngạc, vì lí do chiều cao, Mộ Sơ Tinh ngẩng đầu lên cũng chỉ nhìn thấy cằm của Hoắc Bắc Càng mà thôi.

Đúng lúc này, Hoắc Bắc Càng đột nhiên cúi đầu, hai ánh mắt chạm nhau, Mộ Sơ Tinh nhìn thấy trong đôi con ngươi trong veo, sáng như sao của Hoắc Bắc Càng có hình ảnh của mình.

Hoắc Bắc Càng giống như cố ý hành hạ cô, cúi đầu ghé sát xuống gương mặt thanh tú của Mộ Sơ Tinh, như thể chỉ cần Hoắc Bắc Càng động đậy thêm một chút là cô có thể hôn được anh rồi...

Mộ Sơ Tinh bị tư thế mờ ám này dọa sợ đến nổi toàn thân đổ ừng lên.

Khóe môi lạnh nhạt của Hoắc Bắc Càng hơi cong lên, hơi thở phả lên mặt Mộ Sơ Tinh, giọng nói hài hước nhưng lại lạnh như băng không có bất cứ cảm tình gì: “Mộ Sơ Tinh, tôi biến thái, vậy cô đổ mặt cái gì hả?”

“Tôi...”, Mộ Sơ Tinh bị dọa đến ngẩn ra, đồ dẫn, sững sờ ngay tại chỗ, trong đôi mắt vẫn ẩn ẩn sự lo lắng. Cô lắp ba lắp bắp, cũng không biết làm sao để giải thích cho hành động ngu ngốc này của mình.

Tại sao đứng trước mặt Hoắc Bắc Càng, lúc nào cô cũng giống như một người đàn độn vậy! Mộ Sơ Tinh thực sự bị hành động đùa bỡn của anh làm cho không nói lên lời, cô nỗ lực hết mình để thoát khỏi cái ôm của Hoắc Bắc Càng, nét mặt vẫn đỏ như cũ, miệng lại nói lời không thật lòng “Hoắc Bắc Càng! Anh bớt tự luyện đi! Mặt tôi đỏ như vậy là vì thời tiết nóng bức! Anh cho rằng vóc dáng mình đẹp lắm à? Tôi đã ngắm qua vóc dáng của nam minh tinh, còn sexy hơn anh nhiều!”

Sắc mặt Hoắc Bắc Càng ngay lập tức sầm lại, đen chẳng khác gì đồ cổ 500 năm tuổi, sau khi nghe xong câu nói của Mộ Sơ Tinh thì nghiêng chặt răng: “Cô...”

Mộ Sơ Tinh sau khi nói xong một câu cực buồn nôn thì ngại ngùng xoay người muốn rời đi. Lúc quay người lại do không nhìn đường, phía dưới chân của cô có một cây bút, Mộ Sơ Tinh giẫm lên cây bút dócà người liền có xu thế ngã xuống.

Hoắc Bắc Càng nhìn thấy Mộ Sơ Tinh sắp ngã theo tư thế chó ăn phân liền nhanh nhẹn đưa tay ra phía trước tóm lấy cổ tay của Mộ Sơ Tinh, muốn kéo cô lại.

Hoắc Bắc Càng dùng lực kéo Mộ Sơ Tinh để phòng ngừa cô ngã xuống, Mộ Sơ Tinh bị Hoắc Bắc Càng kéo giật lại nên cả người đổ về đằng sau. Mà Hoắc Bắc Càng đang đứng ngay sau lưng cô, vì vậy, khi Mộ Sơ Tinh ngã xuống, Hoắc Bắc Càng liền trở thành đệm lưng cho cô, cả hai cùng ngã vật xuống giường.

“Phốc”, Mộ Sơ Tinh nằm trên người của Hoắc Bắc Càng, phía dưới Hoắc Bắc Càng là đệm giường, vì vậy họ mới không bị ngã xuống đất.

Mộ Sơ Tinh choáng váng nhìn lên trần nhà, nghĩ lại những hình ảnh không thể tưởng tượng được vừa rồi. Vừa rồi Hoắc Bắc Càng đưa tay ra cứu cô, hiện tại cô lại đang nằm trên một thân thể rắn chắc, thân thể này là Hoắc Bắc Càng thật sao?

Mộ Sơ Tinh thực sự không dám nghĩ tiếp nữa, ngo ngoáy đầu một chút, liền phát hiện người phía sau nổi lên phản ứng, một tiếng rên rỉ trầm thấp đầy gọi cảm vang lên, âm thanh cực kỳ dụ người, Mộ Sơ Tinh vừa nghe liền cảm thấy lỗ tai tê dại như muốn mang thai.

Giống như một ly rượu trăm năm tuổi đậm đà hương vị.

Nói thế nào thì Mộ Sơ Tinh cũng là người phụ nữ đã từng trải qua chuyện kia nên lúc này cô hoàn toàn hiểu được thứ nổi lên ở phía sau ấy là gì.

Mộ Sơ Tinh đột nhiên nhếch môi cười một cái, thật khó để tưởng tượng, vậy mà Hoắc Bắc Càng lại có phản ứng với mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vậy cái phản ứng xấu xa kia của anh là thế nào?

Điều này làm cho Mộ Sơ Tinh cảm thấy thật nực cười, Hoắc Bắc Càng xưa nay luôn không thích cô nhưng lại có phản ứng với cơ thể cô.

Mộ Sơ Tinh không nhịn được cười nhạo: “Hoắc Bắc Càng, anh có phản ứng đấy à? Có phản ứng đối với tôi ư?”

“Câm miệng” Trên đầu vang lên thanh âm tức giận tới cực điểm và đầy ý lạnh của Hoắc Bắc Càng.

Không cho cô nói chuyện, cô bèn lắc lắc đầu, tên biến thái này lại có phản ứng với cô. Mộ Sơ Tinh xấu xa động đậy đầu, động tác này chạm qua ở địa phương không thể nói kia của Hoắc Bắc Càng làm cho anh phải hít sâu một hơi. .

Người phụ nữ này muốn chết!

Hoắc Bắc Càng nhéo tai của Mộ Sơ Tinh, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng một, “Mộ Sơ Tinh, cấm cử động, tôi cảnh cáo cô một lần nữa, không thì tự nhận lấy hậu quả đấy!”

Mộ Sơ Tinh cười nhạo, còn cố tính xoay ở chỗ đó bên phải ba vòng rồi lại bên trái ba vòng, sau đó bất bình nói:

“Hoắc Bắc Càng, tại sao tôi không được cử động? Chẳng phải anh không thích tôi sao? Vậy cái phản ứng xấu xa kia của anh là thế nào?”

Hoắc Bắc Càng: “...”

Hoắc Bắc Càng cảm thấy nếu mình không thu thập người phụ nữ này thì chắc chắn sẽ bị cô ta dắt mũi đi, vậy nên nhân lúc cô còn đang hành động lung tung thì tay Hoắc Bắc Càng liền luôn ngay tay vào chỗ đầy đặn, nở nang trên người cô.

Đầu óc Mộ Sơ Tinh ngay lập tức muốn nổ tung, “Hoắc Bắc Càng, anh có ý gì vậy?”

“Cô dám động vào tôi mà không cho phép tôi động vào cô ư? Mộ Sơ Tinh, cô là nữ lưu manh à?”

“...”

Mẹ kiếp!

Mộ Sơ Tinh thấy Hoắc Bắc Càng không có ý sẽ buông tha cho mình, ngược lại còn cời luôn khuya cái áo lót thì không nghĩ gì nữa, lập tức bật dậy, tiện chân đạp một cái lên Hoắc Bắc Càng vẫn đang nằm trên giường.

Hoắc Bắc Càng bị Mộ Sơ Tinh đạp một chân lên bụng, lúc anh ôm bụng đứng dậy được thì người phụ nữ kia đã chạy xa rồi.

Hoắc Bắc Càng nhìn theo người phụ nữ chạy nhanh hơn chuột kia thì không biết phải nói gì, nhìn chỗ nào đó bên dưới đã ngóc đầu dậy thì mặt không khỏi càng đen hơn.

Người phụ nữ này đúng là một tai họa!

Hoắc Bắc Càng ngờ là bản thân mình lại có phản ứng với Mộ Sơ Tinh. Nghĩ tới vấn đề này, mặt anh vốn dĩ đã đen rồi giờ còn đen thêm mấy phần nữa.

Anh chưa từng có phản ứng như vậy với Hứa Hạ Đồng trước giờ không có hề, vậy mà hết lần này tới lần khác lại nổi lên phản ứng với Mộ Sơ Tinh.

Năm năm trước, anh có phản ứng với Mộ Sơ Tinh không hoàn toàn vì thuốc kích thích, mà càng bởi vì chỉ cần động tới cô một chút liền... có phản ứng... không thể không chế được...

Mộ Sơ Tinh đúng là có độc rồi...

Mộ Sơ Tinh nhanh chóng rời khỏi “hiện trường vụ án”, vội vã chạy xuống lầu, chạy vào phòng bếp trong ánh nhìn chăm chú của Tiểu Bao, lúc này, huyết áp trong cơ thể cô đã rất cao, nóng tới đỏ ửng cả người lên, cô chạy tới bên tủ lạnh, mở tủ lấy ra một chai nước lạnh, sau khi mở chai nước uống liền một hơi dài, nước lạnh làm dịu bớt cái nóng trong cơ thể cô xuống rất nhiều.

Mộ Sơ Tinh đứng tại chỗ rất lâu mà chưa thể bình tĩnh lại được, cảm thấy mình những hành động mình vừa làm quả thực rất đáng khinh.

Nhưng trong lòng cô lại có một cảm giác như giành được chiến thắng trong việc đùa giỡn Hoắc Bắc Càng.

Mộ Sơ Tinh lắc lắc đầu, cố ép bản thân mình không nghĩ tới cảnh khó xử vừa rồi. Để bản thân không nghĩ tới chuyện vừa xảy ra nữa, Mộ Sơ Tinh quyết định kiếm việc gì đó để làm, để chuyển hướng mục tiêu suy nghĩ của chính bản thân mình, liền quyết định đi nấu cơm.

Trước đây, sau khi Mộ Sơ Tinh biết Hoắc Bắc Càng thích người phụ nữ biết nội trợ liền dồn hết tâm trí đi học nấu ăn, cũng nhờ thế mà hiện tại, tay nghề của cô cực kỳ xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô còn biết nấu ăn?

Mộ Sơ Tinh có thói quen là vừa làm việc nhà vừa nấu mấy món đơn giản đủ để cô và Tiểu Bao cùng ăn, vì vậy thường thì cô cũng không nấu quá nhiều đồ, chỉ có một món thịt, cải trắng xào, cá kho, canh xương sườn. Sau khi cơm chín, Mộ Sơ Tinh bày các món ăn lên bàn, gọi Hoắc Tiểu Bao: "Bạn Tiểu Bao, ăn cơm thôi."

Mộ Sơ Tinh gọi xong liền cúi tạp dề ra, vừa quay người sang liền nhìn thấy Hoắc Bắc Càng đứng ở trước mặt mình, cả người lập tức sững lại.

Mộ Sơ Tinh bị hù bất ngờ, tìm cô suýt chút nữa nhảy ra ngoài, cô hốt hoảng vỗ vỗ lên ngực mấy cái, nhìn Hoắc Bắc Càng với vẻ cạ lòi, Tại sao lại đột nhiên xuất hiện vậy? Dọa chết người ta rồi!

Hoắc Bắc Càng lạnh mắt nhìn Mộ Sơ Tinh, không trả lời câu hỏi của cô, Hoắc Bắc Càng nhú mày nhìn đồ ăn rất bắt mắt và thơm nức bày ở trên bàn với vẻ không thể tin nổi, hỏi Mộ Sơ Tinh với giọng nghi ngờ: "Mộ Sơ Tinh, cô còn biết nấu ăn?"

Mộ Sơ Tinh gật đầu một cách thành thực.

Lúc này, Tiểu Bao ngồi sẵn tại bàn chuẩn bị ăn cơm, Mộ Sơ Tinh cũng quay người chuẩn bị cùng ăn với Tiểu Bao, điều khiến Mộ Sơ Tinh không lường trước đó là Hoắc Bắc Càng cũng ngồi vào chỗ, Mộ Sơ Tinh kinh ngạc nhìn Hoắc Bắc Càng ở phía đối diện với mình.

Đôi con ngươi âm u của Hoắc Bắc Càng nhìn Mộ Sơ Tinh chằm chằm, Mộ Sơ Tinh ngỡ ngàng không hiểu.

Hoắc Bắc Càng nhẹ nhàng nhếch môi ra lệnh cho Mộ Sơ Tinh, "Cơm của tôi đâu?"

"A?" Mộ Sơ Tinh bị lời nói đó dọa cho người một chút, hỏi lại theo phản xạ: Cơm gì chứ?

Hoắc Bắc Càng trợn trừng ánh mắt hung dữ nhìn cô, anh muốn ăn cơm.

Mộ Sơ Tinh lập tức đứng lên khỏi bàn ăn, sau đó ra ngoài gọi điện thoại cho khách sạn năm sao, bảo mang đồ ăn đến.

Đây là thói quen của Hoắc Bắc Càng

Cho dù là cơm hộp thì cũng phải do đầu bếp 5 sao cao cấp nấu thì anh mới ăn.

Mộ Sơ Tinh mới lách bạch đi đi được vài bước đã bị Hoắc Bắc Càng gọi lại Mộ Sơ Tinh, cô đi đâu hả?

Mộ Sơ Tinh quay người lại, Tôi gọi cơm hộp cho anh, không phải anh nói muốn ăn cơm sao?"

Hoắc Bắc Càng bày ra vẻ mặt ghét bỏ. "Tôi không ăn cơm hộp."

... Không ăn đồ ăn mua bên ngoài, vậy anh hỏi tôi cơm để làm gì?

Mộ Sơ Tinh há hốc mồm nhìn Hoắc Bắc Càng cầm bát đũa của mình lên, bắt đầu ăn những đồ ăn cô nấu bằng một vẻ hết sức ưu nhã.

Mộ Sơ Tinh cảm thấy hình như mình đang mộng du, cái trò này là gì thế?

Hoắc Bắc Càng là người có khẩu vị kén chọn như thế mà lại đi ăn món ăn cô nấu, hơn nữa anh cũng không hề phun ra, còn nuốt vào nữa?

Không phải Mộ Sơ Tinh không tin vào tay nghề nấu nướng của mình mà là do cô đã sớm bị Hoắc Bắc Càng đã kích cho thương tích đầy mình.

Trước kia, lúc mới biết nấu ăn cô đã từng nấu cho Hoắc Bắc Càng một bữa cơm, nhưng lúc đó, Hoắc Bắc Càng còn không thèm nhìn một cái đã đồ hết đồ ăn cô nấu vào thùng rác, trong mắt còn hiện ra vẻ chán ghét cực kỳ.

Vì vậy, lúc đó Mộ Sơ Tinh biết, Hoắc Bắc Càng thích người con gái biết nấu ăn, nhưng chỉ cần người con ấy là cô thì anh cũng sẽ không thích.

Nên đồ ăn Mộ Sơ Tinh nấu tối nay là vừa đủ cho hai người ăn, nhưng bây giờ là ba người ăn, vì vậy lại trở thành thiếu rất nhiều.

Tối nay, Mộ Sơ Tinh chỉ ăn được mấy miếng đã không ăn nữa, đồ ăn đều bị hai cha con bọn họ ăn cướp sạch.

Hình như tối nay Hoắc Bắc Càng ăn rất ngon miệng, ăn liền một mạch hai bát cơm, hơn nữa đồ ăn cũng bị anh vét sạch.

Đối với chuyện biến bất ngờ này của Hoắc Bắc Càng, Mộ Sơ Tinh nghĩ thế nào cũng không lý giải được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thật sự muốn chửi Hoắc Bắc Càng

Sau khi Mộ Sơ Tinh rửa bát xong liền đi lên lầu, ghé qua phòng của Tiểu Bao thì thấy thằng bé đã sớm đi ngủ rồi.

Cho nên Mộ Sơ Tình cũng tính quay về phòng ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời xuyên qua bức rèm che chiếu lên trên sàn nhà, Mộ Sơ Tình bị chuông đồng hồ làm thức giấc, sau khi rời giường vội chạy tới đánh thức Tiểu Bao, mặc đồ cho Tiểu Bao xong, cô mới quay về phòng bắt đầu sửa soạn.

Quy luật sống thường ngày của Mộ Sơ Tình cũng rất nhạt nhẽo, ngày mới bắt đầu bằng việc gọi Tiểu Bao dậy, sau khi đưa Tiểu Bao đi nhà trẻ thì đến công ty.

Mặc cái váy công sở đồng phục màu đen dài quá đầu gối, đeo một chiếc kính đen, sau khi Mộ Sơ Tình trang điểm nhẹ nhàng, sau đó búi mái tóc đuôi ngựa của mình lên thành một búi tròn.

Bình thường đi làm, cô đều trang điểm vừa già vừa quê, như thế có thể bớt đi rất nhiều phiền nhiễu.

Mộ Sơ Tình sửa soạn xong cho cả mình và Tiểu Bao liền xuống lầu nấu bữa sáng cho thằng bé..

Vừa ra khỏi cửa liền đụng ngay phải Hoắc Bắc Càng, dáng người cao ngất, đồ tây, giày da rất đỉnh đạc.

Hoắc Bắc Càng cao 1m89, như thế vốn dĩ đã rất cao, lại mặc đồ tây vào nên đôi chân càng thêm dài và thẳng tắp.

Mộ Sơ Tình cũng tính là cao, 1m7 so với nữ giới cũng tính là chân dài, nhưng đứng trước mặt Hoắc Bắc Càng, cô liền giống như một chú lùn, khí thế tự nhiên cũng giảm xuống.

Mộ Sơ Tình nhất thời xấu hổ, đưa bàn tay nhỏ vẫy vẫy Hoắc Bắc Càng:

“Chào buổi sáng.”

Hoắc Bắc Càng lạnh nhạt liếc mắt một cái, cũng không chào lại cô mà lập tức xuống lầu.

Mộ Sơ Tình đứng nguyên tại chỗ, trong lòng có chút xót xa, xoay mình vừa thấy Hoắc Bắc Càng từng bước xuống lầu rất thông dong, mang theo khí thế vương giả uy phong lẫm lẫm.

Chỉ có điều tính cách lạnh lùng kia của Hoắc Bắc Càng khiến người ta có loại cảm giác như hấn cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm.

Mộ Sơ Tình bĩu môi, sau đó cũng xuống lầu theo.

Sau khi xuống lầu, Mộ Sơ Tình nhìn thời gian thì thấy đã không còn kịp nấu bữa sáng cho Tiểu Bao nữa, cô tính đưa Tiểu Bao đi học, tiện thể sẽ mua bánh bao và sữa đậu nành ở ven đường cho thằng bé ăn.

Nhưng Mộ Sơ Tình xuống lầu lại không thấy Tiểu Bao đâu, cô có chút sốt ruột, chợt điện thoại rung lên, là điện thoại của Hoắc Bắc Càng.

Mộ Sơ Tình nghi hoặc nghe máy, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì giọng nói lạnh lùng của Hoắc Bắc Càng đã vang lên:

“Tiểu Bao trên xe, tôi đưa nó đi học.” “A...” Sau khi biết Tiểu Bao không có việc gì, Mộ Sơ Tình liền thở phào một hơi, chợt nghĩ tới điều gì, mặt cô hơi chớp chớp, sau đó nhẹ giọng hỏi Hoắc Bắc Càng:

“Vậy anh, có thể đưa tôi đi một đoạn được không?”

...

Mộ Sơ Tình không biết có nên cảm ơn Hoắc Bắc Càng hay không, Hoắc Bắc Càng đồng ý đưa cô đi làm, chỉ có điều sau khi đưa Tiểu Bao đến nhà trẻ thì Hoắc Bắc Càng liền thả cô xuống ở đó luôn. Sau đó, mặc kệ Mộ Sơ Tình giả vờ vội tội hay tỏ ra dễ thương thế nào, Hoắc Bắc Càng cũng đều tỏ ra lạnh nhạt, vô tình, không có ý đưa cô tới công ty.

Mộ Sơ Tình thật sự muốn chửi Hoắc Bắc Càng, tên hèn hạ này lại dám đối với cô như vậy.

Mộ Sơ Tình rơi vào đường cùng, chỉ có thể ở cổng nhà trẻ gọi taxi đến đón., Chẳng qua, nhà trẻ của Tiểu Bao cách tập đoàn Hoắc Thị hơi xa, Mộ Sơ Tình bị đi làm muộn, bị trừ tiền công cả buổi sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hoắc Bắc Càng không phải là người, không phải là người

Lặng lẽ lau những giọt nước mắt đau thương, Mộ Sơ Tĩnh bước vào thang máy, định quay trở lại phòng làm việc.

Thế nào gọi là oan gia ngõ hẹp chứ?

Lúc thang máy xuống tới nơi, Mộ Sơ Tĩnh liền gặp Hoắc Bắc Càng từ trong thang máy bước ra...

Bởi vì thang máy dành riêng cho tổng giám đốc đang trong thời gian tu sửa, vì vậy Hoắc Bắc Càng chỉ có thể đi thang máy dành cho nhân viên để xuống dưới, anh cũng không ngờ rằng lúc cửa thang máy vừa mở ra liền nhìn thấy Mộ Sơ Tĩnh đang há hốc mồm nhìn mình.

Hoắc Bắc Càng chau mày, khoé môi mấp máy, nhìn Mộ Sơ Tĩnh với nét mặt không thể tưởng tượng nổi, lạnh lùng mở miệng với giọng đầy nghi hoặc: Mộ Sơ Tĩnh, sao cô lại ở đây?

Bị giọng nói lạnh lùng của anh dọa đến nỗi cả người run lẩy bẩy, chuyện Mộ Sơ Tĩnh sợ nhất đã xảy ra rồi.

Điều cô sợ nhất chính là bị Hoắc Bắc Càng biết cô cũng làm việc ở công ty này.

Sau khi tốt nghiệp, Mộ Sơ Tĩnh liền đến Hoắc Thị làm việc. Mục đích của cô rất đơn giản, đó là có thể lên nhìn một Hoắc Bắc Càng cao cao tại thượng, đầu chỉ là ở bên cạnh lên nhìn, không bị anh phát hiện cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Tại sao cô lại sợ anh phát hiện ra ư? A... chỉ là sợ sẽ làm anh ấy không vui mà thôi.

Vì vậy, đầu là vẫn luôn làm việc tại Hoắc Thị nhưng Mộ Sơ Tĩnh đều không bị Hoắc Bắc Càng phát hiện, vẫn luôn trốn một cách kín đáo.

Hoắc Bắc Càng từ trước đến giờ đều là đi thang máy dành riêng cho Tổng giám đốc, vì vậy cô vẫn luôn rất an toàn, không ngờ rằng hôm nay như gặp quỷ, lại gặp Hoắc Bắc Càng trong thang máy dành cho nhân viên.

Mộ Sơ Tĩnh chỉ cúi thấp đầu không trả lời, điều này làm cho Hoắc Bắc Càng hơi giận, khuôn mặt có chút bức tức, ánh mắt loé lên tia sắc lạnh, anh thật sự ghét cái bộ dạng sợ sệt này của Mộ Sơ Tĩnh.

Hoắc Bắc Càng ném cho trợ lý bên cạnh ánh nhìn cảnh cáo, trợ lý biết điều liền lập tức rời khỏi thang máy.

Trong lúc Mộ Sơ Tĩnh muốn rời khỏi đây đi sang thang máy khác thì cổ tay đột nhiên bị một lực giữ lại, còn chưa đợi cô phản ứng lại thì cả người đã bị lôi vào trong thang máy.

Sau khi Mộ Sơ Tĩnh hét lên a một tiếng thì cả khuôn mặt liền úp vào lồng ngực của Hoắc Bắc Càng.

Chính ngay lúc này, cửa thang máy đột nhiên đóng lại, trong thang máy chỉ còn lại 2 người bọn họ.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch. . Mộ Sơ Tĩnh căng thẳng, tim đập nhanh như con nai chạy loạn, cả người dựa trong lòng Hoắc Bắc Càng.

Ngửi thấy mùi bạc hà thoang thoảng trên người Hoắc Bắc Càng, lại nghĩ đến cử chỉ thân mật giữa hai người, khuôn mặt Mộ Sơ Tĩnh đỏ bừng lên.

Cô đắm chìm trong mùi hương trên người Hoắc Bắc Càng, vì vậy đầu biết là bản thân đang ở trong lòng anh nhưng Mộ Sơ Tĩnh vẫn không nỡ rời khỏi vòng tay này, vẫn lưu luyến từng giây từng phút.

Hoắc Bắc Càng tiếp xúc thân mật như vậy với Mộ Sơ Tĩnh liền cảm thấy có một chút không nhẫn nại, đôi lông mày nhíu chặt, trong mắt có một loại cảm xúc không biết biểu đạt như thế nào. Mặc dù không thích cùng Mộ Sơ Tĩnh gần gũi như vậy nhưng Hoắc Bắc Càng đối với sự dựa dẫm của Mộ Sơ Tĩnh cũng không cảm thấy chán ghét...

Hoắc Bắc Càng cảm thấy bản thân như gặp phải quỷ, lại có thể nhẫn nại không đẩy Mộ Sơ Tĩnh ra.

Hoắc Bắc Càng phản ứng lại sau một phen giật mình, nhanh chóng đẩy Mộ Sơ Tĩnh ra, nét mặt như gặp phải một thứ gì đấy rất buồn nôn, bắn khoắn nhìn về phía Mộ Sơ Tĩnh.

Hoắc Bắc Càng nhìn Mộ Sơ Tĩnh với ánh mắt sắc bén, buổi sáng không phải người phụ nữ này nói đi làm sao? Tại sao lại ở đây?

Hoắc Bắc Càng khề nhếch môi, cất giọng nhàn nhạt có vẻ không vui, hỏi: Mộ Sơ Tĩnh, giải thích, giải thích tại sao cô lại ở đây? Cô đến tìm tôi?

Người phụ nữ này còn dám nói gì mà không hề có cảm giác gì với anh, không hề thích anh, kết quả lại chạy đến đây tìm anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một phút cũng không bỏ được nhìn về phía anh

Mộ Sơ Tinh nghe hần tự luyện như thế thì trợn trắng mắt, phồng má giải thích: “Bớt tự kỷ tí đi, tôi tới tìm anh làm quái gì? Tôi là... tôi là... tôi đang làm việc ở đây.”

Mộ Sơ Tinh thẳng thắn thừa nhận, dù sao chuyện này cũng không lừa được Hoắc Bắc Càng nữa.

Trong đôi mắt Hoắc Bắc Càng xẹt qua tia không ngờ: “Cô công tác tại Hoắc Thị? Chức vụ gì?”

“Giám đốc tài vụ.”

Hoắc Bắc Càng cười cười châm chọc, nụ cười làm người ta lạnh người, đôi con ngươi thâm thúy nhìn Mộ Sơ Tinh, cười nhạt: “Mộ Sơ Tinh, cô được đây, vì để tôi để ý tới mình mà thủ đoạn hèn hạ thế này cũng làm ra được?”

Mộ Sơ Tinh cạn lời, gã đàn ông này quả thật luôn cho ý kiến của mình là đúng.

Lúc này, Mộ Sơ Tinh hiện tại không muốn tâm tư thâm mên của mình trở thành trò cười trong mắt anh, dù anh có nói gì cô cũng cứ quyết không nhận là được.

Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trần thang máy rồi lại liếc qua Hoắc Bắc Càng, ngữ khí giật mình hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra:

“A, Hoắc Thị là nhà của anh sao? Sao tôi lại không biết nhỉ? Anh làm chức vụ gì thế?”

Hoắc Bắc Càng: “...”

...

Mộ Sơ Tinh sau khi thu phục Hoắc Bắc Càng xong liền đi ra thang máy. Nhìn thấy vẻ mặt Hoắc Bắc Càng như ăn phải mướp đắng, Mộ Sơ Tinh vô cùng vui vẻ, mang theo tâm trạng phơi phới trở về phòng làm việc.

Vừa về tới phòng làm việc liền nhận được email từ trợ lý nói về việc không thỏa thuận được trong phương án của tập đoàn Mạc Thị.

Mộ Sơ Tinh mở email đó ra xem, phát hiện người phụ trách bên phía Mạc thị ra giá là 5000 vạn mới đồng ý bút giao dịch này. Mà công ty dự toán chỉ chi là 4000 vạn, Mạc Thị lại sử dụng công phu sư tử ngoạm đòi giá cao như thế.

Sau khi chăm chú nhìn một lúc, Mộ Sơ Tinh cầm lấy điện thoại trên bàn, gọi điện thoại cho tổng tài Mạc Thị.

Tiếp điện thoại chính là thư kí:

“Alo, xin chào!” “Xin chào, tôi là Giám đốc tài chính của Hoắc Thị, Mộ Sơ Tinh. Tôi muốn tìm tổng giám đốc của các vị bàn bạc về việc hợp tác của chúng ta.”

“Phiền cô đợi một chút, tôi sẽ nói máy cho tổng giám đốc.” Điện thoại kết nối thành công tới tổng giám đốc của Mạc Thị, Mạc Dịch Phong, trong điện thoại truyền đến một giọng nói trầm thấp và ấm áp:

“Alo, cô Mộ?”

“Alo, Mạc Tổng, xin hỏi bây giờ anh tiện bàn bạc một chút chuyện liên quan đến giá thành hợp tác cùng tôi chứ?”

Mộ Sơ Tinh sau khi nghe được giọng nói của Mạc Dịch Phong liền ngẩn ngơ một lát, bởi vì cô có loại cảm giác như giọng nói này rất quen, không biết là đã nghe qua ở đâu rồi.

Có điều cũng không có khả năng đó, cô không quen biết Mạc Dịch Phong này, có lẽ là trùng hợp mà thôi.

Bên kia, sau một lúc chần chừ, Mạc Dịch Phong, mới trả lời: “Thế này đi, bàn bạc không tiện ở trong điện thoại, khi nào cô Mộ rảnh? Chúng ta có thể gặp mặt bàn bạc cẩn thận, nếu như lời nói của cô Mộ có thể lay động tôi, tôi có thể sẽ cân nhắc một chút với giá giao dịch 4000 vạn mà quý công ty đề xuất. Không biết ý cô Mộ thế nào?”

Ra ngoài gặp mặt ăn cơm?

Mộ Sơ Tinh đắn đo dự một chút, không biết có nên đồng ý hay không?

Nhưng mà nhìn con số 1000 vạn trên điện thoại, Mộ Sơ Tinh không còn do dự nữa, cô cũng da đầu đáp lại với Mạc Dịch Phong:

“Được, lúc nào chúng ta có thể gặp nhau?” “8 giờ tối nay, gặp ở Đình Thịnh.”

Sau khi đồng ý, Mộ Sơ Tinh liền cúp máy.

....

Sau khi trở về văn phòng làm việc của tổng giám đốc, khuôn mặt của Hoắc Bắc Càng vẫn luôn trầm xuống, trợ lý của anh vừa nhìn đã cảm thấy thấy lông tóc dựng đứng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cô muốn bỏ tôi đi ăn máng khác?

Giang Thừa đưa tài liệu trong tay cho Hoắc Bắc Càng để kí tên, nhưng Hoắc Bắc Càng lại chỉ xem chỗ tài liệu đó mà cứ chần chừ mãi không chịu ký.

Lúc Giang Thừa định nhắc nhở thì đột nhiên Hoắc Bắc Càng quay lại nhìn anh ta với vẻ đầy nghi hoặc: Cậu có biết Mộ Sơ Tinh là Giám Đốc Tài vụ không?

Hoắc Bắc Càng đột nhiên hỏi như vậy làm Giang Thừa giật mình hoảng hốt, gật đầu nói: Có biết, sáng nay tôi nhìn thấy rồi.

Hoắc Bắc Càng lạnh nhạt cười nói: Cô ta dựa vào ba tôi nên mới vào được đây chứ gì?

Giang Thừa lắc đầu: Không phải vậy đâu, Tổng giám đốc, theo tôi được biết, Mộ Tổng là dựa vào năng lực của bản thân mà được tuyển vào đây ạ.

Hoắc Bắc Càng cười mỉa mai hơn nữa, “Một người đến thi tốt nghiệp Tiểu học cũng không đỗ thì cậu thấy cô ta có bản lĩnh gì chứ?

...

Giang Thừa lau mồ hôi, Tổng giám đốc còn nhớ cả Tiểu học nữa...

Giây tiếp theo, Hoắc Bắc Càng liền quay lại với công việc, hơi tức giận ra lệnh cho Giang Thừa: Sa thải cô ta đi, tránh đứng trước mặt tôi lại làm tôi cảm thấy bẩn mắt.

Giang Thừa lộ vẻ mặt khó xử, có chút e dè nói với Hoắc Bắc Càng: Tổng giám đốc, việc này tôi e là không được vì Chủ tịch đã từng dặn dò tôi rằng tuyệt đối không được sa thải Mộ Sơ Tinh ạ.

Hoắc Bắc Càng: ...

...

Hết giờ làm, Mộ Sơ Tinh đã sắp xếp xong hết thấy, chuẩn bị ra về, không ngờ lại bị trợ lý của Hoắc Bắc Càng gọi lại.

Giang Thừa đưa tập tài liệu trong tay cho Mộ Sơ Tinh với vẻ mặt ngại ngùng và nói: Mộ Tổng, Tổng giám đốc dặn rằng trước 8 giờ cô nhất định phải dịch xong đồng tài liệu này sang tiếng Pháp.

Mộ Sơ Tinh lập tức không vui, sắc mặt cũng thay đổi: Tại sao lại muốn tôi dịch? Đây không phải là công việc của tôi! Hơn nữa, tôi cũng không phải là nhân viên dịch chuyên môn.

Giang Thừa nuốt nước bọt, ngại ngùng nói: Đây là do Tổng giám đốc dặn dò, tôi cũng không có cách nào từ chối, đương nhiên Mộ Tổng cũng không thể. Tổng giám đốc nói rồi, nếu Mộ Tổng không thể hoàn thành được công việc thì cô có thể chủ động từ chức.

Mộ Sơ Tinh nghiêng răng nghiêng lợi cầm đồng tài liệu vừa dày vừa nặng đó đi, đặt chúng lên bàn làm việc, miệng không ngừng lầm bầm: Cái đồ thiếu đạo đức, sao Teddy không hiệp chết anh đi?

Giang Thừa:...

...

Mộ Sơ Tinh thời còn học Đại học chuyên ngành phụ chính là tiếng Pháp, vì vậy dịch đồng tài liệu này với cô mà nói là chuyện đơn giản, hạ bút là thành văn.

Nhưng giờ đã là 5 giờ rồi, nếu dịch thì ít nhất cũng phải gần 8 giờ mới xong, như vậy thì không thể về nhà thay quần áo rồi, chỉ còn cách mặc như vậy đi

gặp Mạc Dịch Phong thôi.

Giang Thừa đem những lời vừa rồi nói lại với Hoắc Bắc Càng, kết quả là bị trừ mất tiền thưởng của tháng này.

Trong lòng Giang Thừa liền chửi tục, là Mộ Sơ Tình nói muốn anh ấy bị Teddy hiếp chứ có phải anh ta nói đâu, sao lại trừ tiền thưởng của anh ta?

Cuối cùng, đến 7 rưỡi tối, rốt cuộc Mộ Sơ Tình cũng dịch xong đồng tài liệu này, thu dọn một chút đồ trong túi, cô liền gọi cho taxi đi thẳng tới Đình Thịnh. Đình Thịnh là khách sạn nổi tiếng nhất ở thành phố này, bên trong là nhà hàng ăn kiểu Tây với những món ăn rất ngon, không gì cưỡng lại được.

Do tập đoàn Hoắc Thị cách Đình Thịnh hơi xa, vì vậy Mộ Sơ Tình vì không muốn đến muộn nên sau khi đến khách sạn liền chạy một mạch đến nhà hàng Tây kia, bởi vậy, cô cũng không thể chú ý đến hình tượng của mình nữa, lúc đến nơi, cả người nhìn vô cùng nhếch nhác.

Mộ Sơ Tình vừa đi vừa chỉnh lại đầu tóc của mình, từ xa cô đã nhìn thấy người đàn ông mà mình hẹn gặp ở chỗ ngồi.

Dù chỉ là nhìn một bên mặt của người đàn ông đó thôi nhưng cũng có thể đoán ra được đó là một người rất đẹp trai. Sau khi nhìn thấy một bên mặt của Mạc Dịch Phong, trong đáy mắt của Mộ Sơ Tình thoáng chốc hiện ra sự kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Xấu hổ ngọt ngào

Thế nào mà không có ai nói cho cô, tổng giám đốc của Mạc thị lại đẹp trai như thế. Cô còn tưởng rằng đó là một lão già bụng bia cơ đấy.

Mộ Sơ Tình có phần lo lắng, không biết đó có phải Mạc Dịch Phong hay không. Cô nhẹ nhàng bước tới, đến đằng sau người đàn ông này nhẹ giọng hỏi:

“Mạc tổng phải không?”

Mạc Dịch Phong nghe vậy thì ngoảnh đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt Mộ Sơ Tình đang nhìn mình đầy chờ mong. Anh ta gật đầu, giọng nói nhẹ nhàng:

“Là tôi.”

Trời ạ! Trong nháy mắt đó, Mộ Sơ Tình bị khuôn mặt của người đàn ông ấy làm cho kinh ngạc tới ngây người, không, phải nói là kinh diễm mới đúng.

Người đàn ông này có đôi mắt sáng như sao Bắc đẩu, kìa lên khí chất anh duệ uy phong lẫm lẫm, sâu không lường được, phảng phất như muốn hút người ta vào trong, làm cô mê muội.

Màu da trắng nõn như đá cẩm thạch, từng đường nét trên gương mặt cực kỳ hoàn mỹ, như là một sản phẩm hoàn mỹ do Thượng đế tạo ra, toàn thân tỏa ra sức hấp dẫn kinh người làm Mộ Sơ Tình kinh diễm không thôi, cứ thế nhìn tới si mê.

Loại điệu dáng trên mặt anh ta khác với vẻ lạnh lùng của Hoắc Bắc Càng, làm cho Mộ Sơ Tình thật thoải mái.

Mạc Dịch Phong đứng dậy, đi đến vị trí đối diện kéo ghế ra, mời Mộ Sơ Tình ngồi xuống.

Mộ Sơ Tình phản ứng lại mới biết mình quá thất thố, đi đến chỗ trước mặt ngồi xuống, lễ phép nói lời cảm ơn với Mạc Dịch Phong.

Ngay sau đó Mạc Dịch Phong trở về chỗ ngồi của mình, đưa menu cho Mộ Sơ Tình:

“Sơ Tình, cô xem xem muốn ăn chút gì không?”

Mộ Sơ Tình cầm menu nhìn nhìn, cảm thấy cách thức gặp mặt của hai người bọn họ không đúng nha, chẳng phải hôm nay cô tới là đến bàn bạc về chuyện hợp đồng sao? Sao lại giống như đi hẹn hò vậy?

Cô hơi có cảm giác xấu hổ.

Sau khi tùy ý chọn hai món ăn, Mộ Sơ Tình không vòng vo mà trực tiếp nói ra mục đích lần này đến đây của mình:

“Mạc tổng, liên quan đến kế hoạch hợp tác của hai nhà Mạc thị cùng Hoắc thị, Hoắc thị tính toán đưa ra giá cao nhất là 4000 vạn, điều này đã là nhượng bộ lớn nhất của Hoắc thị, chỉ cần là giá này, Mạc tổng cũng đã có thể kiếm được rất nhiều. Mạc tổng, anh yêu cầu 5000 vạn này hình như hơi có chút quá phận rồi?”

Nói xong Mộ Sơ Tình rút từ trong cặp ra một phần văn kiện, đưa cho Mạc Dịch Phong:

“Mạc tổng, anh có thể xem phần văn kiện báo cáo này của tôi, bên trong ghi rất rõ ràng song phương hợp tác thu được ích lợi gì? Chỉ cần là giá 4000 vạn cũng đã làm cho Mạc thị thu lợi nhuận được cao nhất. Cho nên, Mạc tổng có thể điều chỉnh giá thành một chút, lấy giá 4000 vạn để Hoắc thị cùng Mạc thị hợp tác hay không?”

Mạc Diệc Phong tiếp nhận phần văn kiện kia từ Mộ Sơ Tình, đôi mắt sâu sắc nhìn qua văn kiện vài lần, sau đó hài lòng gật đầu, bật cười nhẹ giọng nói:

“Cô Mộ quả nhiên là một nhân tài, không biết cô Mộ có hứng thú đến làm việc tại Mạc thị hay không?”

Sau khi Mộ Sơ Tình nghe nói vậy, trong nháy mắt có chút thất thần, liếc mắt nhìn Mạc Diệc Phong, không biết có phải cô nghĩ nhiều rồi hay không mà cứ có cảm giác ánh mắt Mạc Diệc Phong nhìn mình hơi kỳ lạ, có một chút ái muội ở trong đó, cô lấy làm lạ.

Cô lấy tay khẽ vuốt tóc, vì giám bốt xấu hổ, cười nhẹ lảng tránh vấn đề:

“Mạc tổng nói vậy ý là dùng lương cao tới lôi kéo tôi?”

Mạc Diệc Phong cũng không phủ nhận, gật đầu:

“Đúng như ý hiểu của cô Mộ.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hoắc Bắc Càng có thể uốn cong cả đàn ông

Mộ Sơ Tình cứng đờ người, không nghĩ Mạc Diệc Phong lại thừa nhận thoải mái như thế, bầu không khí trong nháy mắt trở nên đặc biệt lúng túng.

Cùng lúc này...

Ting ting’, điện thoại của Mộ Sơ Tình reo lên, thông báo có tin nhắn đến.

“Xin lỗi, tôi có tin nhắn đến.” Mộ Sơ Tình bối rối, xấu hổ hướng Mạc Diệc Phong xin lỗi một tiếng, sau đó, cầm điện thoại mở xem tin nhắn của mình.

Tin nhắn do thư ký của cô gửi tới.

Thư kí của Mộ Sơ Tình thật sự là say mất rồi! Thật đúng là pháo tiền mã hậu*, sau một thời gian báo cô ấy nỗ lực điều tra về tin tức về Mạc Diệc Phong để cô có thể biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đợi nửa ngày rồi, giờ thư ký mới gửi tin tới.

[Giám đốc Mộ! Đã tra được thông tin về Tổng giám đốc của Mạc thị! Ah ah ah! Người này thực sự rất đẹp trai nha! Anh ta chỉ mới 30 tuổi, đẹp trai, tính cách hòa nhã, rất tốt bụng! Mấy năm qua đều là một minh anh ta xây dựng cơ nghiệp! Sau khi mẹ anh ta đem theo con trai kết hôn với chồng mới, mặc dù cha dưỡng yêu cầu anh ta kế thừa công ty, nhưng anh ta đã từ bỏ quyền thừa kế, đơn thương độc mã sáng lập nên tập đoàn Mạc thị, quan trọng hơn là người này hoàn toàn không dính dáng tới scandal nào! Không dính bất kì vụ bê bối nào liên quan tới phụ nữ, cũng không thích bất kỳ cô gái nào! Bởi vì anh ta là Gay! Ha ha ha, cô không ngờ đúng không! Tôi nghe nói người anh ta thích là Tổng giám đốc của chúng ta đấy!]

*pháo tiền mã hậu: Một thế cờ trong bàn cờ tướng. Bản chất của thế cờ pháo tiền mã hậu là sử dụng 2 quân Mã và Pháo để xây dựng nước cờ chiếu tướng đối phương và khiến đối phương rơi vào thế bí.

Mộ Sơ Tình đọc đến câu cuối cùng dừng lúc đang uống nước, vì thế không nhận được phì cười làm phun hết cả nước trong miệng ra. Người mà Mạc Diệc Phong thích là Hoắc Bắc Càng ư?

Ha ha ha ha! Mộ Sơ Tình không thể nhận được mà cười một hồi.

Mạc Diệc Phong nhìn Mộ Sơ Tình liên tục cười đến 2 lần, anh bối rối rút khăn giấy đưa cho cô, giọng nói nhẹ nhàng, quan tâm hỏi: “Sơ Tình, cô... có chuyện gì buồn cười lắm sao?”

Mộ Sơ Tình nhận lấy khăn giấy mà Mạc Diệc Phong đưa cho, vội vàng lau khô miệng mình, cũng nhanh chóng lấy khăn giấy lau nước trên mặt bàn trước mặt, liên tục xin lỗi Mạc Diệc Phong: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Thảo nào cô lại thấy Mạc Diệc Phong trông rất dịu dàng, có tí thụ thụ, còn Hoắc Bắc Càng lại rất giống mấy anh công mạnh mẽ.

Quả thực là một đôi trời sinh, 1 công 1 thụ.

Chân mày Mạc Diệc Phong nhuệ lại khi thấy Mộ Sơ Tình cứ nhìn mình cười cười, miệng anh gật gật mấy cái, hỏi: Mộ Sơ Tình, nhìn tôi rất buồn cười sao?

Mộ Sơ Tinh không cần suy nghĩ liền gật đầu, Đúng vậy.

Mạc Diệc Phong: .....

.....

Một bữa cơm bị sự YY của Mộ Sơ Tinh làm cho hỏng bét, cũng không tính là hỏng bét vì rốt cuộc cô cũng là người coi mở, lập tức bỏ qua vấn đề này, chuyển sang đề tài nghiêm túc. Có điều, ánh mắt của Mạc Diệc Phong cứ dính chặt trên người cô, Mộ Sơ Tinh cảm thấy hơi khó chịu.

Cô luôn cảm thấy ánh mắt của Mạc Diệc Phong nhìn mình rất ái muội, nhưng cô không ngu ngốc đến mức nghĩ rằng Mạc Diệc Phong thích mình.

Người mà người ta thích là Hoắc Bắc Càng cơ đấy.

Cái gã Hoắc Bắc Càng

này ở đâu cũng rải hoa đào được, không làm phụ nữ mê mệt, ngay cả đàn ông cũng có thể bẻ cong.

Thật là không phục không được.

.....

Lúc này, ở nhà Hoắc Bắc Càng .

Hoắc Tiểu Bao đối tới mức bụng dán chặt trên bàn ăn, khoảng cách xa nhất trên thế giới này là thức ăn ngon ở ngay trước mặt bạn nhưng bạn không thể ăn nó.....

Hoắc Tiểu Bao đang được trải nghiệm sâu sắc đạo lý này, dạ dày lại sôi lên ừng ực. Rốt cuộc Hoắc Tiểu Bao cũng không thể nào chịu nổi loại đau khổ tra tấn người này nữa, ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt âm trầm của Hoắc Bắc Càng ở phía đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Nếu ăn cơm còn để phụ nữ trả tiền thì cần đàn ông làm gì?

Hoắc Tiểu Bao cực kỳ tức giận: Daddy, xin hỏi là chừng nào chúng ta mới được ăn cơm thế? Mấy món ăn này đã đặt trước mặt chúng ta hơn một tiếng rồi, chúng ta còn không ăn, chẳng lẽ lại đợi đồ ăn tự chui vào mồm hay sao?”

Hoắc Bắc Càng nhíu mày, nghe Hoắc Tiểu Bao nói mới nhìn sang chiếc đồng hồ lớn cách đó không xa, kim đồng hồ đã chỉ gần 9 giờ rồi.

Mà giờ này người phụ nữ đáng chết Mộ Sơ Tinh kia vẫn còn chưa về?

Đúng là anh bắt Mộ Sơ Tinh tăng ca, nhưng ban nãy anh đã gọi điện hỏi Giang Thừa rồi.

Giang Thừa nói bây giờ Mộ Sơ Tinh đã rời khỏi công ty, cũng tức là bây giờ cô ta không ở công ty tăng ca. Được lắm, người phụ nữ đáng chết kia gần chín giờ rồi không ở công ty tăng ca mà cũng không về nhà! Lại đi đâu ăn chơi lêu lổng rồi?

Bác quản gia thương Tiểu Bao, lần thứ tám đi ra hỏi Hoắc Bắc Càng: Tiên sinh, thức ăn nguội hết rồi, tiểu thiếu gia bị đói thật là đáng thương, ngài chắc chắn không định ăn cơm sao? Có cần tôi gọi điện cho bà chủ không ạ?”

Hoắc Bắc Càng trưng ra khuôn mặt lạnh tanh, dường như đang nghĩ gì đó. Ngay sau đó, anh lắc đầu, dùng giọng nói lạnh như băng phát ra con giận: Không cần quan tâm tới sự sống chết của cô ta.

Nói xong, hần nhắc đĩa chuẩn bị ăn cơm, lại nhìn Tiểu Bao ngồi đối diện: Tiểu Bao, ăn cơm, mặc kệ mẹ con. Người đàn bà đáng chết đó không định về đâu.

... Hoắc Tiểu Bao cảm thấy bản thân thật là oan ức mà, trước giờ nó đâu có đợi mẹ về ăn cơm đâu, hình như người đợi mẹ là Daddy mà...

...

Mộ Sơ Tinh cùng Mạc Diệc Phong ăn xong bữa cơm thuận lợi, lại bàn xong chuyện hợp tác, lúc chuẩn bị rời khỏi nhà hàng cơm Tây, cô nhìn thời gian thì

thấy đã chín rười, đến giờ về nhà rồi.

Mộ Sơ Tinh đứng lên, Mạc Diệc Phong cũng đứng lên theo. Anh ta đi đến trước mặt Mộ Sơ Tinh, lúc này cô mới cảm nhận được khoảng cách chiều cao rõ ràng của hai người.

Mạc Diệc Phong cao bằng Hoắc Bắc Cảng, hay là Hoắc Bắc Cảng cao hơn anh ta một chút nhỉ? Mộ Sơ Tinh không có cách nào tính toán được, chỉ cảm thấy, nếu nhìn sơ sơ thì hai người có chiều cao xấp xỉ nhau mà thôi.

Có điều, hiện tại trên người Mạc Diệc Phong có được sự trưởng thành mà Hoắc Bắc Cảng trẻ con lông bông kia không có được.

Mọi hương vị chín chắn của một người đàn ông anh ta đều có.

Cũng phải, một người đàn ông 30 tuổi, đối với Mộ Sơ Tinh mà nói cũng là khá già, có thể lên bậc ông chú rồi, không trưởng thành sao được?

Lúc thanh toán, Mộ Sơ Tinh muốn gọi phục vụ thanh toán, dù sao chuyện hợp tác này cũng là cô mời người ta ăn cơm, tất nhiên không thể để người ta trả tiền được.

Đúng lúc Mộ Sơ Tinh lấy ví ra thì Mạc Diệc Phong lại chỉnh bộ vest một chút, nói với Mộ Sơ Tinh bằng giọng thuần hậu: Đi thôi, đã thanh toán rồi.

Đã thanh toán rồi?

Mộ Sơ Tinh sững sốt một chút.

Bạn này Mạc Diệc Phong đi vệ sinh một chuyến, chẳng lẽ lại thuận tay trả tiền luôn rồi sao?

Mộ Sơ Tinh không thoải mái lắm, đâu ra đạo lý mời khách ăn cơm lại để khách trả tiền chứ?

Nhưng lúc cô kịp phản ứng lại thì Mạc Diệc Phong đã bước đi được một đoạn xa, Mộ Sơ Tinh giương mắt nhìn bóng lưng rộng lớn của anh ta, thật là gợi cảm.

Mộ Sơ Tinh cầm túi đuổi theo: Tổng giám đốc Mạc, tôi trả tiền lại cho anh, bữa cơm này tôi mời mới phải lẽ.

Mạc Diệc Phong cười nhẹ một tiếng, trong mắt có vài phần lạnh lẽo, anh ta dừng bước, đứng trước mặt Mộ Sơ Tinh, khí thế át người: Mộ Sơ Tinh, cô đang làm nhục tôi à?

Tôi không...

Nếu ăn bữa cơm cũng cần phụ nữ trả tiền thì còn cần đàn ông để làm gì?

Mộ Sơ Tinh: ..... Cô cạn lời luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bùa Bình An Phúc cũ

Mộ Sơ Tinh cùng Mạc Diệc Phong bước ra khỏi tiệm ăn. Hai người không đi cùng một hướng, anh ta đi về phía bãi đỗ xe, còn Mộ Sơ Tinh đứng bên ngoài cửa vẫy xe.

Mộ Sơ Tinh không có xe, nguyên nhân chính là vì con người cô lười, sau khi thi bằng lái xe thì trực tiếp quên hết rất nhiều nội dung, hơn nữa cũng không có tiền mua xe.

Hoắc Quốc Chương sau khi nhận nuôi cô thì cô không phải lo tiền ăn uống, còn cho cô đi học, hiện tại theo định kì sẽ gửi cho cô một khoản phí sinh hoạt. Có điều, tất cả cô đều không cần đến.

Dầu sao đó cũng là tiền của nhà họ Hoắc, không phải của cô.

Cô có tay có chân, cần gì phải để người khác nuôi?

Tiền lương của cô sau khi để nuôi dưỡng Tiểu Bao, tự nuôi bản thân thì cũng không còn lại được bao nhiêu. Hiện tại nhà thì được cấp, thứ tiêu hao xăng dầu như xe hơi đương nhiên là không mua nổi, cũng không muốn mua.

Ngày ngày không phải chen lấn trên xe buýt thì cũng là chen lấn trên tàu địa ngầm, thỉnh thoảng xa xỉ như lúc bị muộn giờ mới bắt taxi.

Mộ Sơ Tình bên ngoài cửa vẫy xe, phát hiện từ nãy đến giờ không nhìn thấy một chiếc taxi nào, thật sự là gặp phải quỷ rồi!

Mộ Sơ Tình nhìn thời gian, rất muộn rồi.

Không biết Tiểu Bao có nhớ cô không nữa?

Cố sốt ruột!

Đột nhiên, Mạc Diệc Phong lái một chiếc Lamborghini dừng lại trước mặt Mộ Sơ Tình.

Cửa xe mở, là Mạc Diệc Phong trong xe, gương mặt của anh ta lộ ra bên ngoài qua cửa xe dần kéo xuống.

Khuôn mặt anh ta rất đẹp, dưới ánh trăng mờ ảo càng có thêm nét dịu dàng và cuốn hút.

Mạc Diệc Phong quay đầu sang nhìn Mộ Sơ Tình và nói: Cô Mộ, thời gian không còn sớm nữa rồi, hơn nữa đứng ở vị trí này tương đối khuất, không dễ bắt xe, nếu cô không ngại thì để tôi đưa cô về.

Mộ Sơ Tình không muốn cùng người đàn ông này có quá nhiều dây dưa, vì vậy khoát tay từ chối: Không cần đâu, không cần làm phiền Mạc tổng, bây giờ vẫn còn sớm, chắc vẫn còn taxi, nếu không bắt được tôi có thể gọi tổng đài, không cần làm phiền anh.

Mạc Diệc Phong gương khoe môi khẽ cười, lời nói mang rõ sự uy hiếp nguy hiểm: Cô Mộ cãi lại lời tôi nói như vậy không sợ tôi nuốt lời sao? Cô cảm thấy mức ngạch số trong văn bản hợp tác của chúng ta viết là 5000 vạn tệ có được không?

Trời ạ... Mộ Sơ Tình trong lòng có hàng ngàn hàng vạn con ngựa giầy xéo qua, sao lại có một nam nhân không biết xấu hổ như vậy...

Mộ Sơ Tình dồn ép cảm giác bất lực xuống, chỉ có thể lên ngồi ghế phụ xe của Mạc Diệc Phong. Sau khi lên xe, đọc cho Mạc Diệc Phong một dãy địa chỉ, Mạc Diệc Phong liền lái xe đến nơi có địa chỉ đó.

Mộ Sơ Tình trong xe có chút không tự nhiên, không gian yên tĩnh chỉ có 2 người bọn họ.

Mộ Sơ Tình không thoải mái nhìn những đồ trang trí trong xe, chuyển đi sự chú ý một chút lại đột nhiên phát hiện trong xe Mạc Diệc Phong lại có một lá bùa rất nhỏ, được treo ở vị trí chính giữa.

Chiếc Bình An Phúc này rất đẹp, Mộ Sơ Tình nhìn lại cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã nhìn qua ở đâu đó.

Thế là, cô động tay sờ vào chiếc bùa Bình An đó, phát hiện chiếc bùa có chút xưa cũ, xem ra cũng có tuổi nhất định.

Cũ như vậy, chắc cũng đã có từ nhiều năm trước, sao Mạc Diệc Phong còn giữ gìn đến tận bây giờ chứ? Chắc hẳn là rất quan trọng đối với anh ta đi?

Mộ Sơ Tình muốn nói gì đấy để làm dịu cái bầu không khí cứng nhắc này, vậy nên cô chủ động mở miệng hỏi: Cái kia, Mạc Tổng, chiếc bùa Bình An Phúc này là của anh sao? Có lẽ là có từ rất lâu rồi, ở đây có một chút đất bùn đã khô, còn có vết máu đúng không?"

Chính xác là vết máu, màu máu đỏ dính trên chiếc bùa, thấm cả vào bên trong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Mộ Sơ Tình, cô đừng hòng nghĩ cảm sùng được tôi!

Mạc Diệc Phong liếc mắt một cái nhìn vị trí của Mộ Sơ Tình, gật gật đầu, trả lời với giọng thuần hậu, nhẹ nhàng: “Không phải của tôi, là của một người bạn rất quan trọng đối với tôi.

Ra là thế à.... Mộ Sơ Tình gật đầu, cũng không dám đụng đến cái bùa Bình An Phúc nữa mà để nó về vị trí cũ. Bởi vì lúc ấy cô chỉ có cảm giác cái bùa đó nhìn rất quen thuộc, hình như đã từng gặp ở đâu đó rồi. Chắc là bản thân nghĩ quá nhiều mà thôi.

...

Mạc Diệc Phong đưa Mộ Sơ Tình về đến tận cổng của biệt thự, cô cảm ơn Mạc Dịch Phong, sau đó liền định mở cửa để xuống xe.

Lúc Mộ Sơ Tình đang định xuống xe thì đột nhiên Mạc Diệc Phong gọi cô lại, nói: Cô Mộ đã có bạn trai chưa?

Mộ Sơ Tình dừng chân, quay đầu lại nhìn Mạc Diệc Phong rồi cười khẽ, hồ hững đáp: Tôi không có bạn trai, nhưng hiện giờ tôi đã là mẹ của một đứa

trẻ lên 5 rồi.

Mộ Sơ Tinh không nói sự thật đã kết hôn của mình, không phải cô không dám, cũng không phải do sợ, chỉ là bản thân cô cảm giác chuyện kết hôn cùng Hoắc Bắc Càng hoàn toàn đều chỉ là giả dối.

Một hiện thực vô cùng hoàn mỹ luôn giả dối như một giấc mơ, cô ấy biết Hoắc Bắc Càng không hề muốn cưới mình, anh cưới cô hoàn toàn chỉ là vì trả thù, vì vậy cô cũng không dám nói với người ngoài rằng mình đã kết hôn rồi, Hoắc Bắc Càng chính là chồng cô.

Vì vậy cũng không cần nói ra đâu.

Mạc Diệc Phong ngược lại không hề có chút ngạc nhiên nào, giống như đã biết từ trước rồi, còn có chút vui nữa.

Mạc Diệc Phong liếc nhìn một cái rồi nhẹ nhàng đáp: Không có bạn trai, vậy thì rõ ràng tôi vẫn còn cơ hội.

Mộ Sơ Tinh: ... Anh ta nói như vậy là có ý gì?

Mộ Sơ Tinh bị phản ứng của Mạc Diệc Phong dọa cho một phen, cô sững người, vẫn chưa lấy lại được tinh thần, đợi phản ứng lại thì Mạc Diệc Phong đã lái xe rời khỏi rồi.

Mộ Sơ Tinh lắc đầu, chắc là do cô nghĩ nhiều rồi, vì vậy tự ép bản thân không được tiếp tục nghĩ nữa. Vừa rồi hẳn là do sự hoang tưởng, tự luyến của cô mà thôi.

Vừa nãy, cô nói với Mạc Diệc Phong rằng mình có con rồi, nếu là một người đàn ông bình thường thì sao lại có thể đi thích người phụ nữ đã từng qua tay người khác chứ?

Hơn nữa, lúc trước không biết thì thôi đi, bây giờ Mộ Sơ Tinh đã biết một bí mật vô cùng kín đáo, người mà Mạc Diệc Phong thích chính là Hoắc Bắc Càng.

Chuyện vô đạo đức nhất trên thế gian này chính là phá hoại lừa dối, thực ra, nghĩ kỹ lại, hai người Hoắc Bắc Càng và Mạc Diệc Phong thật sự rất đẹp đôi.

Một người kiêu ngạo, lạnh lùng đến chết, người còn lại thì dịu dàng, vừa trung hòa cho nhau, đôi tình nhân đẹp nhất trong lịch sử cứ thế ra đời.

.....

Mộ Sơ Tinh quay người đi vào nhà, không nghĩ tới hành động vừa rồi của cô cùng với Mạc Diệc Phong ở ngoài cửa đã hoàn toàn bị đôi mắt như chim ưng của ai đó nhìn thấy hết. Đôi mắt lạnh lẽo mang theo sự tức giận của anh, chỉ hận là không thể xé nát Mộ Sơ Tinh ra.

.....

Mộ Sơ Tinh đi vào trong biệt thự, thấy bên trong không bật đèn, Tiểu Bao lúc này chắc là đi ngủ rồi. Vừa đi vừa nghĩ, cô đi tới huyền quan và ấn mở đèn, sau đó cô cởi giày cao gót ra rồi thay dép lê và quay người đi vào phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thực sự bị anh làm phát điên rồi

Một tiếng “Choang” rất lớn do ly rượu bị rơi vỡ trên sàn nhà, Mộ Sơ Tinh quay người lại xem, thì ra ly rượu vang đỏ ở trên mặt bàn bị Hoắc Bắc Càng hung tợn đánh vỡ trên mặt đất.

Mộ Sơ Tinh bị hành động như vậy của Hoắc Bắc Càng làm giật nảy mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm người ngồi trên chiếc sofa với khuôn mặt tối tăm và sự tức giận tỏa ra khắp người. Người đàn ông này đang tức giận sao? Nhưng anh ta đang tức giận cái gì chứ?

Mộ Sơ Tinh đứng tại chỗ không nói câu nào, hai môi mím chặt, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Hoắc Bắc Càng.

Bầu không khí lúc này đông lạnh thành băng, áp suất bên trong căn phòng rất thấp.

Hoắc Bắc Càng ngược mắt nhìn cô, đôi mắt sâu như hồ nước bắn ra những tia sáng lạnh khiến người ta phải sợ hãi, anh âm trầm gần từng tiếng một hỏi Mộ Sơ Tinh “Tôi nay cô đi đâu?”

Mộ Sơ Tinh không hiểu tại sao anh lại hỏi vấn đề này, cô đưa tay búi lại tóc, giải thích: “Tôi nay tôi có buổi xã giao nên về nhà muộn”

“Vội ai?” Hoắc Bắc Càng lạnh lùng cười một tiếng, mở miệng hỏi với một âm thanh lạnh nhạt mà nhỏ. Tròng mắt ngăm đầy lửa giận nhìn chăm chú Mộ Sơ Tinh, dường như muốn ăn thịt cô ngay lập tức.

“Tổng giám đốc Mạc của xí nghiệp Mạc Thị, bàn chút việc về kinh doanh.”

Nghe Mộ Sơ Tinh trả lời, ý cười trong mắt của Hoắc Bắc Càng càng sâu, đôi môi mỏng hé ra đem theo sự châm biếm, “Không nhìn ra là thủ đoạn của cô lại cao như vậy, bàn công chuyện làm ăn thôi mà có thể khiến Tổng giám đốc Mạc đích thân đưa cô về.”

Mộ Sơ Tinh không thể tin được khi nhìn sự lạnh nhạt trên khuôn mặt Hoắc Bắc Càng thì thấy chán nản, chỉ nghe trong đầu có một tiếng nổ mạnh, nghĩ Hoắc Bắc Càng đang hiểu nhầm cô và Mạc Diệc Phong có quan hệ, da đầu Mộ Sơ Tinh tê rần.

“Hoắc Bắc Càng, anh nói như vậy là có ý gì? Anh cho rằng giữa tôi và Tổng giám đốc Mạc có quan hệ mờ ám?”

Mộ Sơ Tinh có chút bức dọc đi tới, giận giữ bưng bưng chất vấn Hoắc Bắc Càng.

Hoắc Bắc Càng cười lạnh một tiếng: “Mộ Sơ Tinh, cô sốt ruột cái gì chứ? Hay là do bị tôi lật tẩy? Cô chột dạ ư?”

Nói rồi, Hoắc Bắc Càng từ trên ghế sofa đứng dậy, sải những bước dài đi nhanh tới trước mặt Mộ Sơ Tinh.

Vì vấn đề chiều cao của hai người, Hoắc Bắc Càng tiến tới trước mặt Mộ Sơ Tinh liền làm cô không rét mà run lên, anh có một cách nhìn từ trên cao nhìn xuống làm người khác sợ hãi, không dám đứng quá gần với Hoắc Bắc Càng.

Mộ Sơ Tinh sợ đến mức chân mềm nhũn, không kiềm chế được mà lùi một bước.

Hoắc Bắc Càng nhanh tay nhanh mắt đưa tay ra, một tay ôm qua eo Mộ Sơ Tinh, ép cô ấy kề sát vào ngực mình.

Tư thế thân mật này làm tai Mộ Sơ Tinh đỏ lên, cô rất mắc cỡ, không dám cùng Hoắc Bắc Càng tiếp tục cái tư thế ái muội này, đôi tay nhỏ bé mềm mại chống lên ngực Hoắc Bắc Càng để ngăn cản hơi thở mãnh liệt của ai tới gần mình.

Nhưng đôi tay của Mộ Sơ Tinh dường như có sức lôi cuốn kì lạ, Hoắc Bắc Càng cũng không rõ vì sao bị Mộ Sơ Tinh sờ qua chỗ đó mà mẫn cảm cứng đờ một chút, đột nhiên trên người anh dâng lên một hơi thở nóng rực như muốn phun ra ngoài.

Hoắc Bắc Càng thực không dám tin loại cảm giác mà Mộ Sơ Tinh đem đến cho mình, bàn tay nhỏ của Mộ Sơ Tinh hiện vẫn đặt trên ngực anh, sắc mặt Hoắc Bắc Càng trầm xuống, mặt lạnh lùng cảnh cáo Mộ Sơ Tinh một câu: “Đừng có sờ linh tinh.”

Mộ Sơ Tinh nhìn thấy con người Hoắc Bắc Càng như đem theo lửa liền có chút sợ hãi rút tay lại, cô vẫn không quen cùng anh gần gũi như vậy.

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu, trợn mắt, hung dữ nói: “Đồ thần kinh! Tôi với Tổng giám đốc Mạc chỉ là bạn làm ăn, anh tin hay không thì tùy! Nếu anh không tin tôi cũng hết cách!”

Thực sự bị anh làm phát điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tôi cưới cô về rồi, chuyện vợ chồng còn không thể làm ư?

Thấy Mộ Sơ Tinh đột nhiên thay đổi sắc mặt phản kháng, Hoắc Bắc Càng cảm thấy có ý tứ, vươn ngón tay nắm được cằm Mộ Sơ Tinh, bức bách Mộ Sơ Tinh nhìn hắn, Mộ Sơ Tinh, không nên quên chúng ta đã kết hôn rồi, cô đang có danh nghĩa là bà Hoắc, là vợ của Hoắc Bắc Càng, đừng nghĩ hồng hạnh xuất tường* đội nón xanh cho tôi, hậu quả cô thừa nhận không nổi đâu.

*hồng hạnh xuất tường: ngoại tình

Mộ Sơ Tinh trào phúng cười lạnh một tiếng, trong lòng như bị ai siết chặt, nhói đau, mở miệng nói với giọng thê lương, ảm ức: Anh chắc chắn nhận định tôi cùng Tổng giám đốc Mạc kia có quan hệ gì đó đúng không?

Trong mắt hắn, Cô chính là một người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy!

Hoắc Bắc Càng nghiêm mặt, môi mím thật chặt, không có mở miệng phủ nhận, nhìn khuôn mặt quật cường của Mộ Sơ Tinh, hắn nhủ mày bất an.

Hoắc Bắc Càng về vội vàng muốn thoát khỏi mình của Mộ Sơ Tinh thì có chút mất mát, vừa rồi hắn bị làm sao vậy, lại không cảm lòng được trước

khuôn mặt kia của Mộ Sơ Tình, xúc động muốn hôn cô...

Hôm nay thật là gặp quý!

Cho dù tôi và anh ta có quan hệ gì, cũng không phải chuyện của anh.

Sau khi Mộ Sơ Tình tức giận nói xong, liền dùng sức đẩy Hoắc Bắc Càng ra, xoay người muốn rời khỏi chỗ này, hướng về những bậc thang đi lên lầu. Trong nháy mắt khi Mộ Sơ Tình xoay người đi, Hoắc Bắc Càng đột nhiên giữ lấy cổ tay cô, cô còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị Hoắc Bắc Càng kéo xuống ghế sofa.

Phốc một tiếng, cả hai cùng ngã xuống trên ghế sa lon.

Hoắc Bắc Càng áp trên người Mộ Sơ Tình, tư thế của hai người đặc biệt mập mờ.

Mộ Sơ Tình ngẩng đầu, trừng mắt, gương mặt tuấn tú của Hoắc Bắc Càng phóng lớn ở trước mặt cô, chân mày nhíu chặt, thoát nhìn cực kỳ đáng sợ.

Một con sư tử đã tức giận là như thế nào? Chính là bộ dáng hấn lúc này, tức giận, đáng sợ làm cho yết hầu của Mộ Sơ Tình căng chặt, toàn thân nghiêm túc.

Mà anh còn cố tình dùng một tư thế như vậy để không chế mình, Mộ Sơ Tình cảm thấy buồn cười, cô không đối mặt được với khí phách của Hoắc Bắc Càng, khí phách đối với bất kỳ cử động nào của cô.

Cô sẽ động lòng, cô sẽ xấu hổ, cô sẽ không không chế được nhịp đập con tim mình nữa.

Mộ Sơ Tình muốn buông tay đẩy Hoắc Bắc Càng ra nhưng đã không còn kịp nữa, bàn tay to của Hoắc Bắc Càng đã luôn luôn dưới chiếc váy công sở của cô, đi đến bên trong rồi.

Váy của cô là đồ tây bó sát, bị anh luôn tay vào như thế, cảm giác đã rách ra rồi.

Mộ Sơ Tình lập tức căng thẳng, quát tháo Hoắc Bắc Càng: Hoắc Bắc Càng! Anh làm gì?

Hoắc Bắc Càng ánh mắt đầy tà khí nhìn chằm chằm vào Mộ Sơ Tình, động tác ngón tay không dừng lại, cả người trên mặt bày ra vẻ âm u rất đáng sợ, lời anh nói ra giống như là băng trên sông băng ngàn năm, rét lạnh tận xương tủy, lại mang theo chút vẻ giễu cợt: Tôi hoài nghi cô cùng Mạc Diệc Phong dạn dít với nhau, cho nên, muốn kiểm tra một chút, xem xem trong cơ thể của cô có còn lưu lại thứ gì đó của người đàn ông khác hay không.

Mộ Sơ Tình cay cay sống mũi, chỉ hận không thể dùng một cái búa lớn đập chết con rùa đen này!

Anh mới cấu kết, cả nhà anh đều cấu kết!

Nhưng là Mộ Sơ Tình đã không ngăn cản được Hoắc Bắc Càng, váy của cô đã bị xé mở, đúng thời khắc Hoắc Bắc Càng thật sự muốn động thủ, Mộ Sơ Tình lại hoảng hốt, Hoắc Bắc Càng, anh đừng có đụng tới tôi, bỏ tay của anh ra!

Khí lạnh trên người Hoắc Bắc Càng càng ngày càng nặng, tay càng ngày càng tiến lên, vuốt ve, Tại sao tôi không thể đụng vào cô? Mộ Sơ Tình, cô là vợ của tôi, tôi cưới cô về, chuyện vợ chồng còn không thể làm ư?

Mộ Sơ Tình tức giận răng nghiến lợi, nhìn anh, ánh mắt như tóe ra lửa: Hoắc Bắc Càng, chẳng lẽ anh cưới tôi về chính là vì để làm những chuyện này sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô có muốn thử không?

Nếu không thì, cô cảm thấy ngoài thân thể của cô, tôi còn có thể hứng thú với điểm nào được nữa?”

Đàn ông và đàn bà, ngoài điểm này, còn có điểm nào?

Mộ Sơ Thanh biết rất rõ về cơ thể anh, cười chế giễu rồi nói: “Anh có lên được không?”

Mộ Sơ Tình biết anh không thể nào cứng được, đây là điều mà những người trong cuộc đều biết, trừ khi dùng thuốc ra thì cái của Hoắc Bắc Càng đều không thể nào lên được. Cô chỉ muốn kích thích để anh buông tay ra, Mộ Sơ Tình thừa biết rằng với cái thân xác này của mình mà nói, Hoắc Bắc Càng chỉ muốn châm chọc, mỉa mai cô mà thôi chứ sẽ hoàn toàn không chạm vào cô bởi vì anh ghê tởm nó..

Cô đánh cược 5 đồng rằng dù Hoắc Bắc Cánh có cảm giác với tất cả phụ nữ trên thế giới này thì cũng không bao giờ có cảm giác với cô.

Hoắc Bắc Cánh thì ngược lại, nghe đến câu nói này của cô cũng không giận, không bực gì, chỉ thô bạo tách chân cô ra.

“Cô có muốn thử không?”

Hoắc Bắc Cánh giận dữ, cực kì giận dữ.

Đúng vậy, cô đã khiêu khích đến tôn nghiêm của người đàn ông thì làm sao Hoắc Bắc Cánh không giận dữ được cơ chứ?

Hiện tại, Hoắc Bắc Cánh chỉ muốn “vui vẻ” với một người phụ nữ này một chút để nói chứng minh cho cô thấy là anh có lên được không!

Anh có lên được hay không, chẳng lẽ cô không biết hay sao?

Cái lần của 5 năm trước, Hoắc Bắc Cánh bị cô bỏ thuốc là không sai, nhưng mà, anh đã cứng lên, cái này nói lên điều gì? Nó chứng minh rằng anh ta chỉ có phản ứng với mỗi mình cô.

Anh cũng đã từng bị hội anh em cho dùng thuốc, nhưng lúc ấy anh chỉ cảm thấy cơ thể khó chịu chứ không có tí phản ứng gì, ngay cả khi nhìn thấy Hứa Hạ Đồng, anh cũng không có cảm giác gì. Hoắc Bắc Cánh nghĩ tới cái đêm của 5 năm trước, đó là lần đầu tiên của anh, cũng là lần đầu tiên của Mộ Sơ Tình.

Khi đó, Hoắc Bắc Cánh không có một tí kinh nghiệm nào, nhưng khi ở cơ thể của Mộ Sơ Tình, anh cảm thấy mình được thỏa mãn.

Cảm giác của buổi tối hôm ấy, đến bây giờ vẫn còn in dấu đặc biệt trong tâm trí của Hoắc Bắc Cánh.

Cô quyến rũ, diễm đạm, đáng yêu...

Như vậy, hẳn cũng đã hơn cảm thú rồi... Hoắc Bắc Cánh đã cời chiếc váy của Mộ Sơ Tình ra, hiện tại nửa người của cô đã thắm tới không nổi nhìn. Mộ Sơ Tình bắt đầu hoảng loạn, cô không muốn bị đôi bàn tay ma lực của Hoắc Bắc Cánh làm cho mình mê muội. Sau đó, Mộ Sơ Tình như bắt được một cọng rom cứu mạng, hét lên như điên với Hoắc Bắc Cánh một câu: “Hoắc Bắc Cánh, anh đừng chạm vào tôi, Hứa Hạ Đồng, Hứa Hạ Đồng, anh quên cô ấy rồi sao? Anh chạm vào tôi, anh không thấy có lỗi với cô ấy sao?”

Tại sao một người đàn ông này đã có một người phụ nữ khác trong tim, mà đôi tay của anh có thể chạm vào cô một cách tự nhiên như thế?

Đôi tay của Hoắc Bắc Cánh đang muốn tiếp tục, đột nhiên ngừng lại.

Đôi con ngươi hung ác, nham hiểm của anh che kín vẻ âm trầm, hơi đỏ lên mang theo sát khí, lạnh lùng nhìn vào mắt Mộ Sơ Tình như muốn băm vằm cô ra.

“Mộ Sơ Tình, cô không có tư cách nói đến cô ấy.”

Hoắc Bắc Cánh dậm mạnh lên ghế sofa ở một chỗ bên cạnh Mộ Sơ Tình, lực mạnh đến nỗi làm cho sofa bị lún xuống. Hoắc Bắc Cánh lúc này dường như quên đi điều mà anh muốn, đột nhiên đứng dậy, mắt lạnh lùng nhìn Mộ Sơ Tình, anh rít qua kẽ răng từng chữ một, cảnh báo Mộ Sơ Tình: “Chỉ cần cô còn ở bên tôi một ngày thì trên danh nghĩa pháp luật, cô vẫn là vợ của tôi, vì thế đừng nghĩ đến chuyện phản bội tôi, cho tôi đội nón xanh, tôi sẽ không đụng vào cô, cũng sẽ không cho phép người đàn ông khác chạm vào cô. Nếu để tôi phát hiện ra cô dám làm bất kỳ hành động gây rối nào, ly hôn, sau đó người phóng đảng như cô cũng sẽ không có tư cách có được quyền nuôi nấng Tiểu Bao nữa.”

Không còn bị kim giữ nữa, Mộ Sơ Tình nắm lấy chiếc váy mà Hoắc Bắc Cánh đã ném ở bên cạnh khi nãy, chiếc váy đã không thể mặc được nữa, Mộ Sơ Tình nén xuống túi hồ trong lòng, cứ như vậy, không mặc gì mà đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đôi mắt to câu hồn này là điều làm anh ghét nhất

Phải chạy trốn, chạy trốn từng bước một, chạy trốn trong hoảng loạn, phải chạy trốn khỏi cái nơi đáng sợ này, phải chạy trốn khỏi người cái người đàn ông kia.

Hoắc Bắc Cánh, thật sự là một người đàn ông nhẫn tâm, nhẫn tâm đến nỗi vốn đã làm cho Mộ Sơ Tình thương tâm đến cùng cực, lại dậm vào vết thương của cô thêm một lần nữa.

Không có tư cách để nhắc đến cô ấy, cũng đúng, anh đã sớm cho rằng chính cô là người cho anh uống thuốc, khiến anh và Hứa Hạ Đồng không thể ở bên nhau, kể từ lúc đó, Hoắc Bắc Cánh đã không còn thích cô nữa rồi.

Cũng có thể là, từ trước đến nay, Hoắc Bắc Càng chưa từng thích cô.

Người mà anh thích là Hứa Hạ Đồng, chỉ có một mình Hứa Hạ Đồng, còn nữa, Hoắc Bắc Càng rất ghét kẻ bám đuôi như cô, từ bé đến lớn đều ghét.

...

Phòng khách to như vậy, lúc này đã không còn hình bóng của Mộ Sơ Tình, nhưng trong không khí hình như vẫn còn bao phủ mùi hương trên cơ thể cô.

Mùi hương gì ư? Trên người cô luôn luôn có hương chanh tươi mát, một loại hương vị nhàn nhạt nhưng hình như lại rất thu hút, rất dễ khiến người ta cảm thấy ý loạn tình mê.

Hoắc Bắc Càng cười lạnh một tiếng, lưng dựa vào sofa, vẻ mặt vừa mệt mỏi vừa lười biếng.

Ánh đèn tối, lờ mờ chiếu lên khuôn mặt của Hoắc Bắc Càng, khiến anh nhận ra, chỉ còn lại một mình anh, ngập ngừng một chút, tràn đầy mỉa mai.

Hoắc Bắc Càng, mày còn muốn hồ đồ đến lúc nào nữa?

Người phụ nữ kia có lòng dạ thế nào, mày không phải là không biết.

Mày biết rất rõ...

Cô ta là một người lòng dạ hiểm độc, không, người phụ nữ đó không có trái tim, thứ mà cô ta nghĩ đến chỉ có bản thân cô ta, một người phụ nữ ích kỷ.

Người phụ nữ đó, từ bỏ mày một cách độc ác, người phụ nữ đó độc ác bỏ lại mày, một mình đơn độc chạy trốn, người phụ nữ như vậy khiến mày đến nỗi phải nổi điên lên như vậy sao?

Đến nỗi mày để tâm tới cô ta như vậy sao?

Hoắc Bắc Càng đời này sẽ không quên sự việc năm đó, Mộ Sơ Tình sau khi dùng đôi mắt to tròn, diễm đạm đáng yêu nhìn anh một cái, sau đó liền chạy trốn, chạy nhanh đi mà không có ý định cứu anh, cũng không có ý định tìm người khác cứu anh, vì chạy thoát thân mà cô ta đã chạy thẳng, chạy để thoát thân.

Thứ anh ghét nhất chính là đôi mắt to tròn câu dẫn của cô, chính đôi mắt này sau đó đã cho anh hi vọng, rồi đem đến cho anh sự hủy diệt.

...

Cuối cùng, Hoắc Bắc Càng bị bầu không khí trong căn nhà này đè nén. Anh lên lầu, sau đó thay một bộ vest rồi chuẩn bị ra ngoài.

Thời gian không còn sớm, nhưng đó cũng là lúc cuộc sống ban đêm bắt đầu.

Anh gọi điện cho Tiểu Tam Nhi, nói muốn ra ngoài tìm hắn.

Tiểu Tam Nhi tên là Kỳ Nhất, Cổ Kỳ Nhất, mở một sòng bạc, một sòng bạc lớn nhất thủ đô.

Sòng bạc của Tiểu Tam Nhi có quy tắc, chỉ có những vị khách cao quý có thể vàng vip của bọn họ mới được vào, sòng bạc là một thành phố không ngủ, bên ngoài được mạ hoàn toàn bằng vàng, nguy nga lộng lẫy.

Từ tầng 1 đến tầng 3 đều là các phòng đánh bạc. Trang hoàng trong sòng bạc đều theo kiểu của khách sạn và kiểu văn phòng nước ngoài. Có 276 phòng khách xa xỉ, bên trong các phòng khách đều có các dụng cụ đánh bạc không giống nhau, ngoài ra còn có 24 phòng cao cấp và 8 phòng biệt thự tư nhân, diện tích của phòng tổng thống lớn nhất là 500 mét vuông.

Nhưng cái phòng tổng thống lớn nhất đó sẽ không bao giờ trống phòng, mỗi ngày đều giữ lại để cho mấy người anh em bọn họ chơi bài, nói chuyện, uống rượu, đánh bạc.

Tòa nhà không cao, chỉ có 10 tầng, còn lại là khách sạn và trung tâm mua sắm, 3 tầng trên cùng là trung tâm mua sắm, là trung tâm mua sắm lớn nhất của bọn họ ở thành phố này, các vật phẩm xa xỉ đều có rất đầy đủ ở trong này.

Nhưng mà số lượng người tới mua hàng mỗi ngày đều rất giới hạn.

Bên ngoài phòng còn có một con suối lớn, có thể ngồi thuyền lên con suối này thăm quan khắp sòng bạc.

Sòng bạc này có tên là Hoàng Thành.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Không có phụ nữ, nhưng mà nhà anh có một con chó Teddy*

Chó Teddy: Một loại chó quý sò tộc, thỉnh tra google tiên sinh

Ở đây thì không thể phân biệt là ngày hay đêm. Bởi vì bên trên trần có một tầng giấy dán tường rất lớn tạo thành một mặt gương giả được làm từ chất liệu hiếm và đắt tiền, cả ngày đều là thời tiết trời xanh mây trắng rất đẹp.

Hoắc Bắc Càng là người sáng lập ra toà Hoàng Thành này, nhưng hẳn lại giao cho Tiểu Tam Nhi quản lí.

Hoắc Bắc Càng, con người này rất thần bí, cũng không thích loại tiệc xã giao thân mật.

.....

Hoắc Bắc Càng đi tới Hoàng Thành rất đúng lúc, cái hội “Những người đàn ông độc thân” này của bọn anh, ăn không ngồi rồi, ở bên kia tụ tập hò hện, còn bắt đầu cá cược nữa chứ.

Về việc Hoắc Bắc Càng đột nhiên đi Hoàng Thành, lúc mà Tiểu Tam Nhi ra ngoài đón rất hoảng sợ. Hoắc Bắc Càng đến như Hoàng Thượng giá đáo, được hầu hạ tận tình.

Cố Kỳ Nhất không thích mặc đồ Tây, cả ngày trên người chỉ mặc bộ quần áo bộ quần áo vận động đơn giản. Nếu có đồ Tây cũng chỉ phối đen trắng xám ba màu cơ bản.

Cố Kỳ Nhất dáng người tốt, bộ dạng đứng đắn, chỉ mặc quần áo thể thao cũng có thể nhận thấy được sự sang trọng cuốn hút.

Cố Kỳ Nhất đi sau lưng của Hoắc Bắc Càng, vẫn không quên đánh tiếng hỏi anh: “Đại ca, anh nói em nghe sao hôm nay đột nhiên rảnh mà đến vậy? Tối hôm nay lúc em hẹn anh, không phải anh nói ở nhà ăn cơm sao? Sao vậy? Ở đây ăn cơm xong, cảm thấy lạnh lẽo trống vắng, nên muốn Tiểu Tam Nhi em cho anh chút ấm áp?”

Ánh mắt Hoắc Bắc Càng trầm xuống, hôm nay “huynh đệ” gặp mặt, đích thực có rủ anh đi chơi, hỏi anh có muốn đánh cược một ván không, cược lần này rất lớn, 1 ván 100 vạn, nhưng Hoắc Bắc Càng đã từ chối.

Nguyên nhân vì sao thì Hoắc Bắc Càng lại cảm thấy rất buồn cười.

Sáng nay, khi đi qua phòng bếp, anh nghe được Tiểu Bao nói với quản gia một câu: “Bà Trương à, mẹ con rất thích ăn cánh gà chiên côca, người nhớ phải làm cánh gà chiên côca cho mẹ con ăn nha.”

Nghe được câu nói ấy, Hoắc Bắc Càng mới để ý tới một chi tiết.

Tối nay Mộ Sơ Tình phải về nhà ăn cơm.

Cho nên, tối nay khi mà các “anh em” hẹn anh đi chơi, anh liền lấy lý do ở nhà ăn cơm để từ chối.

Khiến Hoắc Bắc Càng nổi giận chính là cái này, anh đã hạ thấp thân phận ăn cơm cùng Mộ Sơ Tình, kết quả người phụ nữ kia lại không về nhà.

Hơn nữa, tối nay vẫn còn chọc giận anh, thật là muốn cười vào mặt Mộ Sơ Tình.

Ở nhà, phần cánh gà chiên côca kia vẫn chưa được ăn, Tiểu Bao đưa tay muốn ăn liền bị anh đánh trở về, không cho ăn.

Hiện tại thì sao? Đợi đến lạnh cả thức ăn luôn rồi mà vẫn chưa ăn.

Các “huynh đệ” chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc. Đại ca của bọn hắn có ở nhà ăn cơm bao giờ.

Đúng là gặp quỷ rồi.

Bọn hắn đều cho rằng Hoắc Bắc Càng thay đổi tính tình rồi, yêu thích việc ở nhà ăn cơm.

Nhưng bây giờ xem ra vẫn là bọn hắn nghĩ nhiều rồi.

Không phải giờ vẫn tới sao, cuộc sống của mấy con chó độc thân là như vậy đấy. Ở nhà lạnh lẽo, liền ra ngoài tìm huynh đệ cho có một tia ấm áp.

Hoắc Bắc Càng đột nhiên nheo mắt, anh bày ra bộ dáng như thế tức là đang ẩn giấu một tia nguy hiểm.

Giống với con báo sau khi săn mồi, bị người giật mất thức ăn liền phát ra cảm giác nguy hiểm, khí thế mãnh liệt muốn cắn người.

Thanh âm của Hoắc Bắc Càng đầy lạnh khí, giọng nói đặc biệt lộ ra sự lãnh lẽo, hỏi Cố Kỳ Nhất: “Tiểu Tam Nhi, chú thiếu tình hà?”

Cố Kỳ Nhất là một kẻ không đứng đắn, vì thế cũng không có chút nào nhận ra ý nghĩa thực sự trong lời nói của Hoắc Bắc Càng, vẫn còn tưởng là Hoắc Bắc Càng đang quan tâm mình. Vốn cho là nhân gian có chân tình, nhân gian có chân ái, liền lập tức gật đầu, còn vô cùng hưng phấn nói: “Thiếu a, sao nào? Anh định giới thiệu bạn gái cho em? Là cái dạng phụ nữ thế nào? Có phải giống với người tình trọng mộng của em không? Da trắng xinh đẹp chân dài? Hay là kiểu ngực... to, nếu là kiểu này, đừng nói phí lời, nhanh nhanh đưa em wechat của cô ấy, em hẹn cô ta.”

Không khí xung quanh Hoắc Bắc Càng đột nhiên trầm xuống, nghiêm túc mà nói: “Tiểu Tam Nhi, phụ nữ không có, nhưng mà nhà anh có một con chó Teddy.”

“... “ Mẹ kiếp!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: E là đã bị bẻ cong

Cố Kỳ Nhất thực sự sợ con chó Teddy kia, vội vàng nói với Hoắc Bắc Càng đầy vẻ xin tha: “... Ôi... đại ca, em sai rồi, thực sự đã sai rồi. Đừng cho em con chó, em cần một người phụ nữ.”

“Con chó nhà anh khá thích chú.”

“...” Mẹ kiếp, phải kiên cường lên, không cần phải được một con chó thích.

.....

Cố Kỳ Nhất tâm trạng chán nản dẫn Hoắc Bắc Càng vào trong phòng tổng thống của họ, mấy anh em đang ở trong phòng.

Trông thấy khuôn mặt Cố Kỳ Nhất đầy phiền muộn, Tô Tam Sinh lấy ly rượu, đi ngang qua, “Tiểu Tam, chú làm sao thế? Khuôn mặt khó coi như này, chắc là bị đại ca bắt nạt à?”

Tô Tam Sinh là một người trong số họ, tính cách nhẹ nhàng nhất điểm tình, và cũng là người dịu dàng nhất, câu thư sinh trói gà không chặt chính là để mô tả loại người đàn ông này.

Hắn là một bác sĩ nổi tiếng, bác sĩ nổi tiếng trong giới y học, truyền thuyết về hắn trong ngành có rất nhiều, toàn là lời khen ngợi về hắn.

Y thuật của hắn rất cao siêu, chỉ có người mà hắn không muốn cứu, còn không có ai là hắn không cứu được, những bệnh nhân chỉ cần qua tay hắn đến cuối cùng đều phục hồi, khỏe mạnh đánh chết cả mười con bò, hắn có thể giúp cái tử hoàn sinh. Nghe đồn, ngay cả những người được kết luận là tử vong, sau khi được hắn cứu chữa, đều có thể bò từ trong quan tài ra.

Tô Tam Sinh chính là truyền thuyết bất bại trong ngành, tuy nhiên, đó chỉ là truyền thuyết, bởi vì, muốn hắn nhận phẫu thuật cũng phải có điều kiện, điều kiện duy nhất là xem tâm trạng.

Không ai biết thân phận thực sự của Tô Tam Sinh, hắn không phải là một bác sĩ trong bệnh viện, chỉ thỉnh thoảng ngửa tay thì nhận một ca phẫu thuật, ngày thường rất bình tĩnh, chỉ tiếp quản sinh ý của gia tộc, an tâm làm một tổng tài đại nhân.

Tô Tam Sinh tính nhẹ nhàng như nước chảy, chỉ có duy nhất một điều là đào hoa, thích qua lại với đủ kiểu phụ nữ.

Nhưng hứng thú của hắn với phụ nữ trước giờ đều không kéo dài quá một tuần.

Cố Kỳ Nhất nghe được lời Tô Tam Sinh nói, thờ dài một tiếng, che mặt chạy lấy người, thực sự chán nản. Hắn chỉ là một thiếu niên, không muốn bị bắt nạt.

Lệ Hoài Tôn vừa hay thắng được một phiên cược, lúc này tâm trạng rất tốt, vừa đến trước mặt họ, liền thấy Cố Kỳ Nhất vụng về chạy đi, hình ảnh cay mắt này, thực là say.

Hắn châm một điếu thuốc, khói cuộn tròn nghi ngút trước mặt, bình tĩnh hỏi: “Các cậu nói xem tính cách này của Tiểu Tam Nhi, có thể trở thành châu báu được không? Trông giống như bọn đàn bà, ai không biết lại tưởng rằng nó là một người con gái, đóng giả nam để đi cùng các anh em. Tiểu Tam Nhi còn ẻo lả hơn cả bọn đàn bà.”

Tô Tam Sinh nhấp một ngụm rượu, miệng nở nụ cười đầy ẩn ý, “Không có cách nào, nó chính là người như thế này, trong nhà nó đứng thứ ba, cũng là

con út, trên còn có hai anh, cha mẹ nó lại muốn có con gái nên lúc nào cũng nuôi Tiểu Tam Nhi như một đứa con gái vậy, cứ nuôi mãi rồi không phải sẽ nuôi thành cái dạng này sao? Nhưng nếu cậu không nói thì tôi cũng nghi ngờ Tiểu Tam Nhi là con gái. Lần trước các cậu có thấy nó dùng lan hoa chỉ không, cái dáng vẻ đó quá mức buồn cười, tôi suýt chút nữa thì phun cả ra. Chỉ có thể nói, Tiểu Tam Nhi sinh không đúng giới tính.”

“Xong rồi, sợ là Tiểu Tam Nhi bị bẻ cong luôn rồi. Chỉ hy vọng rằng khi nó lập gia đình, pháp luật của nước ta đã cho phép đàn ông cưới đàn ông.” Sau khi Lê Hoài Tôn nói dứt lời liền ném cho Hoắc Bắc Càng một điều thuốc. Hoắc Bắc Càng bắt lấy điều thuốc lá, không muốn hút thuốc nên lại ném điều thuốc lá trở lại cho Lê Hoài Tôn.

Lê Hoài Tôn ngạc nhiên, “Đại ca, không hút thuốc?”

Hoắc Bắc Càng không trả lời, đi về phía ghế sofa, cả người mệt mỏi không chút sức lực, nhưng lại có một vẻ gọi cảm khác lạ.

Lê Hoài Tôn với Tô Tam Sinh trao đổi với nhau một ánh nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tôi với Mộ Sơ Tình kết hôn rồi

Tiểu Tam Nhi đang gặm quả táo bước ra liền nhìn thấy Hoắc Bắc Càng đang ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt chán nản, sắc mặt trông thật khó coi.

Hoắc Bắc Càng nổi giận thật rồi.

Nói thật, anh em họ quen biết nhau lâu như vậy, cũng không thường xuyên thấy Hoắc Bắc Càng nổi giận.

Trừ lần trước, Hoắc Bắc Càng và Mộ Sơ Tình xảy ra chuyện kia, ngoài lần anh thực sự tức giận đó ra, thời gian còn lại, quả thực chưa từng thấy vẻ mặt Hoắc Bắc Càng nặng nề thế này.

Tiểu Tam Nhi cắn quả táo đi qua, tò mò hỏi Hoắc Bắc Càng: “Đại ca, chuyện gì xảy ra với anh vậy? Tâm tình không tốt à? Hay là việc của công ty?”

Hoắc Bắc Càng sau một hồi im lặng, liền nhìn chằm chằm vào mắt Tiểu Tam Nhi quan sát, ánh mắt hơi sắc lạnh, đột nhiên, mở miệng nói một câu với giọng khàn khàn: “Tôi kết hôn rồi.”

“Phựttt ~” Tiểu Tam Nhi không chịu nổi kích thích mạnh như thế, không nhịn được mà phụt cả miếng táo ra ngoài, dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Hoắc Bắc Càng, hoàn toàn không tin nổi hỏi, “Hả? Đại ca, anh không đùa chứ? Đồ ăn có thể ăn bữa bãi chứ chuyện này không thể nói lung tung được đâu. Anh kết hôn rồi? Anh kết hôn khi nào? Chẳng lẽ chị Hạ Đồng đã quay lại rồi? Cho nên hai người mới đi đăng ký?”

“Bópppp.”

Đầu của Tiểu Tam Nhi bị Tô Tam Sinh đánh cho 1 cái rồ đau, Tô Tam Sinh nhìn hấn trừng trừng, cảnh cáo: “Ăn đồ ăn của chú đi, không được nói linh tinh”

Ai chả biết Hứa Hạ Đồng là một điều cảm ky, Tiểu Tam Nhi còn dám đề cập đến! Đáng đánh!

Tiểu Tam Nhi chán nản gặm trái táo.

Đúng là dọa người!

Hoắc Bắc Càng đột nhiên muốn hút thuốc, anh không nghiện thuốc cho lắm, nhưng khi đàn ông buồn phiền, luôn muốn hút một hai ngậm.

Anh cầm điều thuốc trên bàn lên, châm thuốc, sau đó hít một hơi thật sâu, trước vẻ há hốc mồm, kinh ngạc, khần trương chờ đợi, anh bình tĩnh giải thích: “Tôi thật sự kết hôn rồi, người đăng ký với tôi không phải là Hạ Đồng.”

Tiểu Tam Nhi trong lòng là cả một cái lò bát quái, không kiểm soát được bản thân, càng không cần được cái miệng, tò mò hỏi: “Không phải Hạ Đồng? Vậy thì là ai? Người con gái nào mà có thể làm đại ca của em coi trọng như vậy? Hơn nữa, còn đi tới cả bước kết hôn nữa.”

Hoắc Bắc Càng cười nhạt một cái, “Đó là người mà mọi người quen đấy, chính là Mộ Sơ Tình.”

“Phựtttttttt.”

Miệng đầy táo lại phun hết cả ra.

Tốt rồi, hoàn toàn không thể làm bạn với Tiểu Tam Nhi mà.

Mọi người ruộng bỏ, cách xa Tiểu Tam Nhi một chút.

Tiểu Tam Nhi không quan tâm đến những chi tiết này, đi tới trước mặt Hoắc Bắc Càng lấp ba lấp bắp hỏi:

“... Sơ Tình! Anh à, anh đừng dọa em chứ, đối tượng kết hôn của anh là Mộ Sơ Tình? Chính là em gái Sơ Tình thanh mai trúc mã của anh mà bọn em đều quen ấy á?”

Tiểu Tam Sinh nói xong, tầm mắt liền liếc sang nhìn Tô Tam Sinh.

Thôi xong rồi xong rồi, hoàn toàn xong rồi, xong đời rồi.

Sắc mặt Tô Tam Sinh trong phút chốc tối sầm lại, trông thật khó nhìn.

Tiểu Tam Nhi cảm thấy, nghiệt duyên giữa anh em bọn họ đã tới rồi...

Chỉ có điều là, bây giờ hẳn thực sự muốn chết quách đi cho xong!

“Ừm, chính là cô ấy, Mộ Sơ Tình, chẳng lẽ mọi người còn quen Mộ Sơ Tình nào khác sao?” Hoắc Bắc Càng trực tiếp thừa nhận.

“Bùm!” Tiểu Tam Nhi như bị sét đánh tại chỗ, chi biết trợn tròn mắt nhìn. Rồi hắn đứng dậy, che mặt, và chạy.

Lần chạy này thật là rầm rộ, ngựa phi nước đại, rất là tự nhiên.

Đây...

Hoắc Bắc Càng nhìn chằm chằm vào tư thế của Tiểu Tam Nhi, không hiểu ra sao, “Nó làm sao vậy?”

Lệ Hoài Tôn không nhịn được cười:

“Có lẽ chuẩn bị bay.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Nó muốn live stream cảnh nó bay

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì nó và tụi này đã từng cá cược với nhau, nói rằng đời này anh với Mộ Sơ Tình sẽ không ở bên nhau, càng đừng nói tới chuyện kết hôn. Nếu hai người kết hôn thật, nó sẽ live stream cảnh nó bay. Chắc giờ nó đang đi chuẩn bị đấy.” Lệ Hoài Tôn nói xong liền đi về phía Tiểu Tam Nhi vừa chạy đi: “Đừng nói nữa, để tôi đi xem xem, thằng oắt này trước giờ đều không có mặt nhìn, lẽ đâu nó nghiêm túc, thật sự đi live stream thật thì sợ là không ổn. Tương lai của một thằng nhóc không thể cứ thế mà hủy đi được.”

Hoắc Bắc Càng: “...” lớp trẻ hiện nay thực sự đáng sợ.

Lúc này, trong phòng Tổng thống rộng lớn chỉ còn có hai người Tô Tam Sinh và Hoắc Bắc Càng đang cùng nhau nhả khói thuốc mù mịt.

Tô Tam Sinh mất một lúc lâu mới khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh như lúc đầu, không có bất kỳ sự kinh ngạc nào nữa. Tô Tam Sinh nhìn về phía Hoắc Bắc Càng đang ngồi đối diện và hỏi: “Nhưng mà đại ca, sao anh và Mộ Sơ Tình lại ở bên nhau thế? Quan hệ của hai người dù có bắc tám cái sào tre cũng không với tới được, sao tự nhiên lại kết hôn? Vì con mà kết hôn à?”

“Ừm.”

Tô Tam Sinh cũng chỉ nói vậy cho có, không ngờ lại là thật..

Hắn liền hoảng sợ: “Khụ khụ khụ... đại ca, không phải thật đấy chứ, em chỉ nói đùa thôi mà. Hai người thật sự là vì con nên mới kết hôn sao? Sơ Tình có con ư?”

Hoắc Bắc Càng dập tắt điếu thuốc, nhìn Tô Tam Sinh với đôi mắt sắc lạnh, “Ừ, năm tuổi, là con trai.”

“Năm tuổi, cũng đúng... Đứa bé này là kết quả đêm đó của hai người ư?”

Đúng thế, ngoại trừ lần đó, hai người này làm gì còn lúc nào lên giường với nhau nữa đâu?” “Đúng, là kết quả của đêm đó.”

Tô Tam Sinh cười khỏ một tiếng, cố gắng điều chỉnh giọng điệu. “Thảo nào. Tôi cứ thắc mắc là tại sao Mộ Sơ Tình lại biến mất một năm, hóa ra là để sinh con. Sinh xong em bé đã quay trở về hả? Công phu giữ bí mật này đúng là trâu bò, nhiều năm như thế mà không có ai biết, giờ mới phát hiện ra, là ai phát hiện ra vậy?”

“Con trai của tôi “

“...Thần đồng?” Chính là loại thần đồng như Na Tra chuyển thế ấy à?

“Ừm, từ tôi mà.”

“...” Mặt mũi đầu rồi...Sắc mặt của Tô Tam Sinh rất không tốt, hỏi Hoắc Bắc Càng với vẻ gầy gầy tuyệt vọng: “Anh đã kết hôn, vậy Hạ Đồng phải làm sao?”

Hoắc Bắc Càng cười nhạt một tiếng: “Tam Sinh, không phải cậu không biết, tình cảm của tôi dành cho Hạ Đồng là gì. Tôi không yêu cô ấy, nhưng tôi phải chịu trách nhiệm với cô ấy.”

Tô Tam Sinh ngay lập tức ngồi xuống ghế sofa đối diện Hoắc Bắc Càng, giọng nói chua chát: “Chỉ có anh mới có quan điểm cổ hủ như thế, giờ là thời đại nào rồi mà còn nghĩ tới ân cứu mạng, vì không có gì báo đáp nên lấy thân báo đáp chứ? Hơn nữa, Hứa Hạ Đồng đã ra nước ngoài, có thể không bao giờ trở lại, bây giờ anh đã được ôm mỹ nhân trong lòng mà còn không vui à?”

Hoắc Bắc Càng dừng một lát, “Lúc trước Hạ Đồng đã không tiếc mạng sống để cứu tôi, tôi nhìn cô ấy bị bọn cướp đá gãy xương sườn, loại cảm giác đó cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ quên được. Cô ấy không muốn sống để cứu tôi, tôi không thể phụ cô ấy.”

Mắt Tô Tam Sinh hơi lóe lên, sốt ruột giải thích với Hoắc Bắc Càng: “Có phải đến giờ anh vẫn hận Mộ Sơ Tình vì năm đó cô ấy đã nhìn thấy mà không cứu anh không? Nhưng mà thật ra, đại ca, năm đó Sơ Tình... còn nhỏ, ở tuổi đó bé gái nào mà chẳng sợ hãi, cho nên sợ chạy đi cũng là dễ hiểu mà... Đó là bản năng chạy trốn, thật sự không thể trách Sơ Tình được. Cô ấy vì quá sợ hãi nên mới bỏ anh lại đó thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cậu cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho cô ta sao?

Lời của Tô Tam Sinh đã khiến Hoắc Bắc Càng phản ứng giận dữ, anh trừng mắt nhìn Tô Tam Sinh, “Không cần nói nữa, cô ta nghĩ như thế nào, tôi biết, cô ta chính là một kẻ ích kỷ.”

Lời nói căn bản không hề do dự gì cả, chỉ có sự quyết tuyệt, thờ ơ, hời hợt, vô cùng oán hận của anh.

Tô Tam Sinh nhếch miệng, không tiếp tục nói đỡ cho Mộ Sơ Tình nữa.

Thậm chí nói, mong muốn của hắn chính là Hoắc Bắc Càng có thể mãi mãi hận Mộ Sơ Tình như vậy.

Càng hận càng tốt, như vậy, anh ấy sẽ không yêu Mộ Sơ Tình.

Nhưng Hoắc Bắc Càng cũng không thích đáng về của Mộ Sơ Tình sao?

Tô Tam Sinh đưa mắt nhìn Hoắc Bắc Càng, trầm ngâm, hơi do dự.

Nếu anh ấy cũng thích thì phải làm sao...

Hắn cũng thích...

Tô Tam Sinh ngần ngừ một chút, thấy tâm trạng của Hoắc Bắc Càng đã ôn hòa lại một chút mới từ mở miệng hỏi anh: “Vậy anh cưới Mộ Sơ Tình là như thế nào? Là vì đũa tre sao?”

“Cậu hẳn là biết ý của tôi chứ.” Hoắc Bắc Càng nhếch miệng cười với vẻ đen tối, “Cô ta hại Hạ Đồng phải rời đi, còn tự ý sinh con của tôi nữa, cậu cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho cô ta sao?”

“Anh cưới cô ấy là kiểu trả thù gì chứ?” Ánh mắt Tô Tam Sinh nhuộm một tầng phức tạp, sau khi nghe những lời của Hoắc Bắc Càng nói, nắm tay hắn siết chặt, nhãn nhin căm phẫn trong lòng, ngữ khí ôn hòa, nhưng giọng hỏi lại lạnh lẽo khác thường.

Hoắc Bắc Càng cũng cảm thấy không thỏa đáng, nhìn chằm chằm vào ánh mắt rực lửa của Tô Tam Sinh, “Tam Sinh, cậu là đang vì cô ta mà thấy

chuyện bất bình muốn ra tay giúp đỡ sao?”

Tô Tam Sinh không nói chuyện, ngược lại, vào lúc này, nghe thấy Cổ Kỳ Nhất từ trong phòng đi ra, giọng khiếp sợ “A... a... a... a, đại ca cứu em, Lê Hoài Tôn muốn giết em”

Cổ Kỳ Nhất chạy thẳng tới chỗ Hoắc Bắc Càng, trốn sau lưng anh.

Lê Hoài Tôn đi ra không nhanh không chậm, châm một điếu thuốc, về mặt nhìn Cổ Kỳ Nhất xem thường, “Em gái nhỏ, tôi nói em đến nỗi thế này sao? Mới nãy nếu không có tôi, em đã sắp bay rồi, còn không cho phép cho tôi đánh em?”

Cổ Kỳ Nhất tâm trạng bùng nổ, khuôn mặt xấu hổ như của nàng dâu nhỏ chịu ảm ức nhìn Lê Hoài Tôn: “Anh nói ai là em gái nhỏ?”

Lê Hoài Tôn cười nhạt, trực tiếp phả khói thuốc trước mặt Cổ Kỳ Nhất: “Ai đang trốn thì chính là người đó.”

“Lê Hoài Tôn, anh thì giỏi, anh giỏi mà không phải vợ cũng chạy rồi sao!”

“...” Căn phòng lập tức yên tĩnh trong chốc lát.

Mọi người đều cảm thấy Tiểu Tam Nhi chết chắc rồi.

Hoắc Bắc Càng giúp Lê Hoài Tôn một tay, đẩy Tiểu Tam Nhi qua chỗ hán, “Hoài Tôn, giao cho cậu, thu thập cho tốt, đừng ngại.”

Cổ Kỳ Nhất sốt ruột, giậm chân: “... Anh Bắc Càng, chúng ta là anh em, đã như uống máu ăn thề, kém chút kết nghĩa ở vườn đào, nhỏ máu uống rượu rồi. Anh không thể đối xử với em như vậy, anh biết tên biến thái này có thể đánh chết em đây, cứu em đi mà...” Mộ Sơ Tinh là cầm kỵ của Hoắc Bắc Càng, không được nhắc tới trước mặt anh, tương tự, Lê Hoài Tôn cũng thế, chính là người vợ đã bỏ trốn theo kẻ khác của hán.

Vừa nhắc tới thì sẽ có chuyện.

Hoắc Bắc Càng ném điếu thuốc qua, “Không cứu, đánh chết chú là tốt nhất.”

Cổ Kỳ Nhất: “...”

Không còn kịp nữa, Lê Hoài Tôn đã tóm được Cổ Kỳ Nhất lôi đi.

Ngoài phòng, một trận bạo ngược. Bốn người anh em đều đã từng đi lính, nhưng chỉ có Tiểu Tam Nhi thể chất không tốt lắm, khi đi bộ đội, hán ở trong ban văn nghệ. Bảo hán ta nhảy múa thì còn được, để hán đánh nhau thì không thể, chỉ có thể làm tấm bia bị người ta đánh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Để tôi tới!

Tiểu Tam Nhi bị Lê Hoài Tôn đánh liên không ngừng kêu khóc.

“Lê Hoài Tôn! Anh có giỏi thì đừng đánh em nữa.”

“Lê Hoài Tôn! Anh trai! Đại ca! Em sai rồi! Đừng đánh vào mặt! Em thực sự sai rồi...!”

“A...A...A, sao vẫn không cho người biết lỗi có cơ hội thay đổi chứ... Xin đừng đánh vào mặt, em dựa vào khuôn mặt này để kiếm cơm đó.”

“Đã bảo đừng đánh vào mặt...”

Ồn ào chết được.

“Đánh nó! Phiên chết đi được!” Hoắc Bắc Càng hoàn toàn không hợp được với bầu không khí trong căn phòng này. Vừa nghĩ đến sự việc phát sinh với Mộ Sơ Tinh cách đây không lâu, Hoắc Bắc Càng cảm thấy ức chế cực độ, anh đột nhiên buông một câu chửi thề, tâm tình cực tồi tệ.

Hoắc Bắc Càng đột ngột đứng lên, khoác áo ngoài vào, dáng vẻ người sống đừng tới gần chứa đầy sự nguy hiểm.

Tô Tam Sinh đắm chiêu nhìn Hoắc Bắc Càng, đột nhiên gọi anh: “Bác Càng, anh muốn đi đâu? Không đánh cược một ván sao?”

Hoắc Bắc Càng chĩe lại một bóng lưng: “Không cược, muốn về nhà ngủ.”

Tô Tam Sinh kinh ngạc.

Ông nội anh, trước giờ không biết là anh thích về nhà như vậy đấy.

Bây giờ cả ngày nhắc đi nhắc lại nhà, về nhà, về nhà.

F*k, không có Mộ Sơ Tinh, anh còn về nhà nữa không?

Một tiếng “Àm” vang lên, Tô Tam Sinh dùng sức đâm vào bức tường bên cạnh, tay rất đau, tim càng đau hơn.

Vận mệnh chính là kỳ lạ như vậy, người phụ nữ hắn thích lại kết hôn với người anh em tốt nhất của hắn. Hơn nữa họ còn có 1 đứa con.

Chẳng trách, năm năm trước khi Tô Tam Sinh bày tỏ với Mộ Sơ Tinh đã bị từ chối.

Năm đó, sau khi Mộ Sơ Tinh phát sinh sự việc kia với Hoắc Bắc Càng đã từng muốn tự tử; chính vào thời khắc đó, Tô Tam Sinh muốn dùng cả đời này chăm sóc cho Mộ Sơ Tinh. Cho nên, hắn đã nhân cơ hội bày tỏ với Mộ Sơ Tinh.

Nhưng Mộ Sơ Tinh nói, em không thích anh, em yêu anh ấy...

Anh ấy là ai?

Cmm, ngoài Hoắc Bắc Càng thì còn có thể là ai?

Hiện tại tâm trạng Tô Tam Sinh không biết phải phát tiết như thế nào, bên ngoài vẫn đang truyền đến một trận rên la, âm thanh la hét của Tiểu Tam Nhi như xé gan xé phổi.

Tô Tam Sinh vung nắm tay đi ra: “Hoài Tôn, cậu dừng tay, đừng đánh Tiểu Tam Nhi, nó đáng thương như vậy, đánh hắn sẽ đau tay. Để tôi tới! Ông đây muốn đánh chết hắn.”

Cố Kỳ Nhất: “...” Tôi muốn tuyệt giao với các người.

...

Lúc Hoắc Bắc Càng rời khỏi phòng tổng thống liền gọi điện cho trợ lý Giang Thừa.

Giang Thừa còn đang ngủ mơ mơ màng màng, không thể nào hiểu nổi.

F*ck, nửa đêm còn không cho người ta ngủ à?

“Mạc Diệc Phong là ai? Người này có thân phận như thế nào?”

Một khi Hoắc Bắc Càng mở miệng hỏi cái gì đều khiến Giang Hoài bối rối.

Tuổi tác bao nhiêu, tướng mạo xấu như thế nào, tính cách kém tới đâu, nhân phẩm tồi tệ đến mức nào.

Hoắc Bắc Càng muốn biết chính là những chuyện như thế này.

Để chứng minh mắt nhìn người của Mộ Sơ Tinh kém tới mức nào..

“Hả?” Giang Thừa nghe không hiểu. “Tổng giám đốc, ngài nói cho rõ đi, Mạc Diệc Phong nào?”

“Mạc Diệc Phong của Mạc thị..”

“À, anh là đang nói đến nhân tài hiếm có Mạc Diệc Phong đó à?”

“Tiền lương tháng này giảm một nửa.”

Hoắc Bắc Càng nói không lưu tình.

Giang Thừa đau đớn như sét đánh trúng, đau khổ kêu lên: “Đừng mà sếp, là tôi không đúng, hắn ta cực xấu, vô cùng xấu! Tổng giám đốc nhà chúng ta mới là thiên hạ đệ nhất đẹp trai.”

Hoắc Bắc Càng lộ vẻ không kiên nhẫn: “Nói điểm chính, hắn là ai?”

Giang Thừa cạn lời trợn trừng mắt, chậm rãi nói: “Mạc Diệc Phong, năm nay 30 tuổi. Mẹ hắn được gả cho cha dưỡng hiện tại, hắn còn có một em gái cùng mẹ khác cha. Hắn là Tổng giám đốc của Mạc Thị, nhưng Mạc Thị này là do hắn một mình sáng lập nên. Tính cách nghe nói rất hòa nhã, bất luận về tướng mạo đều không ai qua được, đối với nhân viên nữ lại rất thò ơ.”

Chương 29: Mẹ kiếp, gian thương!

“Nói không phải chứ, anh ta thật sự rất bánh bao, nhân phẩm cũng tốt, trước giờ chẳng thấy lăng nhăng với phái nữ, lại chưa có bạn gái. Nhưng mà tổng giám đốc à, nếu đem so với anh thì anh ta chỉ là kẻ tầm thường thôi, cả một đọt ngón tay của anh cũng chẳng bằng. Hai người mà đứng kế nhau sẽ thấy ngay sự khác biệt đẳng cấp, anh là tiểu tiên nhục (1) còn Mạc Diệc Phong là lão lap nhục (2). Hơn nữa, anh ta cũng chẳng si tình bằng anh, anh chung thủy, yêu sâu đậm lại còn nuông chiều tiểu thư Hạ Đồng biết chừng nào.”

Kỹ năng nịnh nọt của Giang Thừa cực kỳ điêu luyện, sợ Hoắc Bắc Càng nổi giận, trước khi dứt lời còn không quên khen ngợi anh.

Chỉ là vẻ đẹp của Mạc Diệc Phong quả thực khác xa Hoắc Bắc Càng.

Một kẻ thì dịu dàng, một kẻ lại lạnh lùng nghiêm nghị.

Nữ giới nếu không có vấn đề gì về tâm sinh lý hẳn sẽ bị thu hút bởi kiểu mẫu dịu dàng ân cần như Mạc Diệc Phong.

Còn đối với loại đàn ông ngàn năm băng giá như Hoắc Bắc Càng, phụ nữ nhìn chỉ cần nhìn thoáng qua thôi là đã sợ ngây người.

Hoắc Bắc Càng cười lạnh một tiếng, giọng điệu thẳng thừng khiến Giang Thừa giật bắn: “Giang Thừa, tiền lương tháng này của cậu, toàn bộ trừ sạch.”

Giang Thừa: “...” Mẹ kiếp, gian thương!!!

Tôi khen anh hết lời, anh lại trừ lương tôi! Tôi không khen anh, anh cũng vẫn cứ trừ!

Hoắc Bắc Càng không đợi Giang Thừa nói thêm được câu nào đã cúp ngang cuộc gọi.

Anh nhét điện thoại vào túi, duy trì vẻ hững hờ lạnh nhạt, xuống lầu nhằm hướng bãi đậu xe cất bước, chuẩn bị lái về nhà.

...

Cùng lúc đó, trong phòng tổng thống (3) ở Bất Dạ Thành, lửa vẫn đang bùng cháy..

Cho đến tận mấy chục phút sau đó, Lê Hoài Tôn và Tô Tam Sinh đánh mệt rồi mới vừa thở hồng hộc quay trở lại sô pha, nằm vật xuống.

Tô Tam Sinh vốn dĩ sức yếu, đánh Tiểu Tam Nhi chỉ là để giải tỏa, Tiểu Tam Nhi bị Lê Hoài Tôn đánh là chủ yếu, giờ đây mắt sưng môi bầm, vô cùng đau đớn.

Lê Hoài Tôn nằm trên sô pha, thở dốc: “Quá đã.”

Tiểu Tam Nhi: “...” Đờ mờ, anh thì sướng rồi, chịu đau đớn là tôi đây này!

Trải qua vụ đánh hội đồng vừa rồi, Cố Kỳ Nhất ngộ ra hai lý lẽ.

Đệ nhất, sau này đi lính nhất thiết không được làm lính văn nghệ, nếu không thì trong lúc người ta luyện quyền luyện kiếm, hẳn chỉ có thể tập múa ương ca!

Thứ hai, sau này hẳn trông thấy ba tên Hoắc Bắc Càng, Lê Hoài Tôn và Tô Tam Sinh thì vòng đường khác mà đi, không làm anh em nữa!!!

Lê Hoài Tôn sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, bắt đầu cảm thấy chán ghét nơi này, bèn đứng dậy chuẩn bị trở về, “Tôi về trước đây, tránh cho nhìn thấy Tiểu Tam Nhi lại muốn đập thêm vài phát.”

Tiểu Tam Nhi ngay lập tức cảnh giác bùm lấy mông mình, chỉ cho Lê Hoài Tôn cửa ra và nói: “Biến nhanh, không tiễn!”

Lê Hoài Tôn ngay trước khi hoàn toàn rời khỏi lại đập thêm một cái vào mông hắn.

Cố thủ đến vậy vẫn không cứu vớt được quả mông khỏi hành vi ngược đãi.

Sau cùng, Tiểu Tam Nhi mang theo cặp mông bầm dập giậm từng bước đến trước mặt Tô Tam Sinh, hỏi với đôi mắt ầng ằng nước: “Nhị ca, anh mau nói cho em biết đi, bây giờ phải làm thế nào? Sợ Tình về với Đại ca rồi, lại còn có con nữa, phải làm sao bây giờ? Anh sẽ ra sao chứ? Anh thích Sợ Tình lâu như vậy, thế nhưng giờ lại bị Đại ca đoạt mất.”

Tô Tam Sinh lừ mắt nhìn hắn, cảnh cáo: “Chuyện này chú biết để trong lòng là được, đừng nói lại với bất cứ ai, ai cũng không được nói, đặc biệt là Bắc

Càng. Anh ấy không biết tôi thích Sơ Tinh.”

Những cảm xúc đơn phương thầm lặng của hắn, chỉ một mình hắn biết, hắn đã thích Mộ Sơ Tinh trong rất nhiều năm, ngay từ lần đầu tiên trông thấy cô thì đã bắt đầu thích rồi.

Sơ Tinh lúc ấy vẫn chỉ là cái đuôi nhỏ của Hoắc Bắc Càng, cả ngày bám theo anh, một tiếng anh ới hai tiếng anh à, bị Hoắc Bắc Càng chán ghét đuổi đi, vậy mà vẫn có thể làm như không có gì xảy ra, vẫn tiếp tục theo đuổi.

(1) tiêu tiên nhục: ở đây chỉ nam giới trong độ tuổi từ 12 đến 25, ngoại hình ưa nhìn, tính cách lương thiện đơn thuần, kinh nghiệm tình cảm chưa nhiều.

(2) lão lap nhục: chỉ nam giới, thường trên 28 tuổi, kinh nghiệm sống phong phú, kinh nghiệm tình cảm dày dạn, đa số đã có chút thành tựu.

(3) nguyên văn chỉ presidential suite - loại phòng mà các khách sạn cao cấp dùng cho việc tiếp đón các nguyên thủ quốc gia hoặc các đại diện của một thương vụ cấp cao, các nhân vật quan trọng v.v...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chú nghĩ anh đành lòng để cho cô ấy đau khổ?

Mộ Sơ Tinh hồi nhỏ vô cùng đáng yêu, lần đầu nhìn thấy sự đáng yêu tinh xảo như búp bê của cô, hắn đã động lòng rồi.

Nhưng khi đó Mộ Sơ Tinh cả ngày theo sau Hoắc Bắc Càng, Tô Tam Sinh chỉ có thể lặng lẽ bảo vệ cho cô, một mực vì cô mà che mưa che gió, đối tốt với cô.

Cứ tưởng rằng đợi Hoắc Bắc Càng cưới Hứa Hạ Đồng rồi, Mộ Sơ Tinh sẽ từ bỏ, cô từ bỏ thì hắn sẽ có cơ hội.

Nhưng mà bây giờ thì sao, Mộ Sơ Tinh lại bằng lòng gả cho một người ghét cô, thà sinh con cho một người hận cô cũng không thích ở cùng hắn.

Hắn cũng không biết nên làm thế nào, còn có cách nào khác sao?

Tô Tam Sinh cười lạnh, có điều Hoắc Bắc Càng thật sự ghét cô ư?

Chỉ sợ chỉ có mình anh ấy biết, tình cảm của anh ấy đối với Mộ Sơ Tinh không chỉ như thế.

Lúc Mộ Sơ Tinh thi đại học, Tô Tam Sinh đã tận mắt nhìn thấy Hoắc Bắc Càng xem trộm nguyện vọng của cô.

Biết Mộ Sơ Tinh muốn thi đại học B, anh ấy đã đổi nguyện vọng của mình thành đại học B.

Phải biết, lúc đó Hoắc Bắc Càng là trạng nguyên đứng đầu toàn thành phố, điểm thừa sức thi đỗ đại học Q, hơn nữa đại học Q còn gửi giấy báo nhập học cho hắn.

Nhưng cuối cùng anh ấy vẫn chọn học đại học B làm không ít người thất vọng.

Đây là Hoắc Bắc Càng, vậy còn hắn?

Hắn cũng thế, là học sinh đứng thứ hai thành phố, nhưng cũng chỉ vì xem trộm nguyện vọng của cô mà đổi nguyện vọng của mình thành đại học B..

Trong mối tình đơn phương thầm lặng này, kẻ chịu tổn thương, chỉ có hắn.

Điều thảm nhất chính là người con gái mà ta yêu thương trong mắt lại chỉ chứa hình bóng của thằng đàn ông khác.

Tiểu Tam Nhi tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Tại sao anh không để em nói ra, anh yêu Sơ Tinh như thế nào em đều biết, đại ca lại không thích cô ấy, anh ấy cưới Sơ Tinh chỉ vì muốn báo thù cô ấy phá hoại anh ấy ở bên chị Hạ Đồng thôi, đã như vậy thì sao lại không nhường cô ấy cho anh chứ? Anh thích cô ấy lâu như vậy, bây giờ can tâm từ bỏ sao? Anh vì cô ấy mà chuyển nguyện vọng, bị gia đình đánh đến thê thảm, em thật không can tâm nhìn anh từ bỏ như vậy!”

Tiểu Tam Nhi biết Tô Tam Sinh thích Mộ Sơ Tinh cũng vì năm đó tới tìm Tô Tam Sinh, đúng lúc nhìn thấy hắn bị ba dùng gậy gõ đánh đến không chút hình tượng nào.

Tô Tam Sinh đau đến xé tim xé phổi, đột nhiên quay qua thét vào mặt Tiểu Tam Nhi: “Tiểu Tam Nhi, không phải là tôi muốn từ bỏ. Người mà Sơ Tinh

yêu là Bắc Càng, cô ấy còn sinh cho anh ấy một đứa con. Tôi còn làm sao được cơ chứ? Chú nói đi, tôi còn có thể làm được gì chứ? Chú bảo tôi đi phá hoại hạnh phúc mà cô ấy không dễ gì mới có được đó ư? Chú nghĩ tôi đành lòng để cho cô ấy đau khổ?”

Tiểu Tam Nhi không nói gì được nữa, đành ngậm miệng.

Đúng thế, đã ra cục diện này rồi thì còn làm gì được, còn có thể như thế nào được nữa?

.....

Mộ Sơ Tinh mang theo bộ dạng tội tệ loạng choạng bước về phòng, may mắn trên đường về cô không gặp người giúp việc nào, vì thế nên bộ dạng lúc này của cô mới không bị ai nhìn thấy.

Sau khi vào phòng, Mộ Sơ Tinh liền đóng chặt cửa lại khóa trái, sợ hãi giống như vừa nhìn thấy mãnh thú ăn thịt người.

Cô lập tức cởi toàn bộ quần áo trên người xuống, toàn thân đều tràn ngập mùi vị của Bắc Càng.

Có mùi vị anh si nhục cô, tất cả, là ký ức về Hoắc Bắc Càng, đó đều là mùi vị của anh ta.

Mộ Sơ Tinh sợ, rất sợ mình bị trầm luân trong mùi vị đó, cô bỏ hết quần áo vào thùng rác, cầm tất cả quần áo mà ban nãy anh động qua trên người cô vứt hết đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ừm... Đó là toàn bộ thanh xuân của cô

Cứ nhớ lại cái cảnh bàn tay anh vuốt ve trên người mình là cô lại không thể thờ nổi.

Mộ Sơ Tinh vội vàng đi vào phòng tắm.

Cô tắm đi tắm lại mấy lần, liều mạng chà xát thân thể của mình, đem mùi vị của Hoắc Bắc Càng tẩy rửa sạch sẽ.

Một lần lại một lần, da đỏ cả lên, đến cuối cùng cảm giác da cũng tróc ra một tầng, Mộ Sơ Tinh này mới thấy sạch sẽ một chút, cả người cũng nhẹ nhàng hơn.

Lòng của cô đã bị Hoắc Bắc Càng làm cho tan nát, không thể nào nảy sinh ra một chút hi vọng, tình cảm gì với anh nữa.

Đó là độc dược, một chén là đủ khiến cô chết đi sống lại, hơi dính vào là sẽ chết, sẽ chết thật đấy.

...

Tắm rửa sạch sẽ, tâm tình khá hơn, Mộ Sơ Tinh đầu tóc bởi vì dính nước nên có chút ướt át. Cô đi ra ngoài phòng tắm, vừa đi lau đầu tóc.

Sau đó ngồi xuống bàn đọc sách.

Mộ Sơ Tinh nhìn đến quyển sổ đặt trên bàn, vẻ mặt hơi hoảng hốt.

Cái này đoán chừng có lẽ là thứ quý giá nhất mà cô có.

Đây là cuốn sổ ghi chép về đoạn thời gian mà cô yêu thầm Hoắc Bắc Càng.

Cuốn sổ này đáng giá thế nào ư?

Ừm... Đó là cả thanh xuân của cô!

Mộ Sơ Tinh cười khổ một tiếng, đặt cái khăn lông sang một bên, cô mở sổ ra xem.

Quả nhiên, lúc tuổi còn trẻ thích một người thường hay đơn giản như vậy.

...

Mộ Sơ Tinh được Hoắc Quốc Chương thu dưỡng lúc 8 tuổi, đã là tuổi lên lớp 2 rồi, cô nhỏ hơn Hoắc Bắc Càng 3 tháng, vì cùng tuổi nên tất nhiên hai người học cùng một lớp.

Trường lớp mà Hoắc Quốc Chương sắp xếp cho Mộ Sơ Tinh chính là lớp của Hoắc Bắc Càng, còn ngồi ngay bên cạnh anh.

Lý do tốt đẹp là muốn Hoắc Bắc Càng có thể chăm sóc Mộ Sơ Tinh.

Mộ Sơ Tinh vui rạo rức khi được ngồi cùng một bàn với anh, cả ngày lủi rủi nói chuyện không biết mệt, cô cảm thấy thời gian vui sướng nhất mỗi ngày chính là lúc cùng Hoắc Bắc Càng nói chuyện.

Chẳng qua là, sau một lần bị Hoắc Bắc Càng ghét bỏ, từ đó, Mộ Sơ Tinh ở trước mặt anh liền bị nuôi thành này loại tính cách nhút nhát này.

Đó là lần đầu tiên Mộ Sơ Tinh sợ Hoắc Bắc Càng, Hoắc Bắc Càng xé nát bài thi đã làm tốt của cô, sau đó lúc cô giáo đi kiểm tra, cả lớp chỉ có mình cô không có bài thi, Mộ Sơ Tinh bị cô phạt đi ra bên ngoài đứng cả ngày, chân cũng tê rần...

Hoắc Bắc Càng cảnh cáo cô, nếu là lần sau còn dám cùng anh nói một câu, anh sẽ lại tiếp tục xé đồ của cô, để cô bị thầy cô phạt.

Mộ Sơ Tinh từ nhỏ đã nhát gan sợ phiền phức từ đó liền không dám nói chuyện với Hoắc Bắc Càng nữa, việc của cô mỗi ngày đều là an phận ngồi ở một góc làm bài, nghe giảng, sau đó len lén quan sát Hoắc Bắc Càng.

Chẳng qua là len lén lút lút.

Nhưng không biết có phải sợ cô len lén lút lút thích mình như thế lắm sẽ làm phiền anh hay không mà Hoắc Bắc Càng nghĩ hết mọi biện pháp muốn thoát khỏi Mộ Sơ Tinh.

Hoắc Bắc Càng không thích cô, từ cái nhìn đầu tiên đã không thích nàng, ở trong kỳ thi cuối năm học, Hoắc Bắc Càng vì muốn thoát khỏi Mộ Sơ Tinh, thi vượt quá thành tích bình thường, lại tham gia cuộc thi cuối kỳ của năm thứ tư, kết quả hai bài thi đều đạt điểm tuyệt đối.

Hoắc Bắc Càng yêu cầu được nhảy lớp lên năm thứ tư.

Cô giáo thấy thành tích của anh ưu tú như thế nên không có bất kỳ phản đối gì, cứ như vậy Hoắc Bắc Càng nhảy lớp lên năm thứ tư, rời khỏi Mộ Sơ Tinh, Mộ Sơ Tinh từ đó về sau chỉ còn đi học một mình.

Nghĩ đến trước kia, Mộ Sơ Tinh cảm thấy mình thật là khờ vô cùng.

Trên thế giới này chuyện bị ai nhất chính là yêu một người vĩnh viễn không bao giờ thích mình.

Thật sự, so sánh với lên trời còn khó hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Hoắc Bắc Càng, anh ta đến làm gì vậy?

Mộ Sơ Tinh ngủ quên nên không kịp gọi Tiểu Bao dậy, thấy đã quá giờ, cô vừa kêu vừa chạy tới phòng con nhưng chẳng thấy bóng dáng Tiểu Bao đâu cả.

Mộ Sơ Tinh sốt ruột gãi đầu, có chút sợ hãi, lúc này quản gia vào dọn phòng, thấy bộ dạng luống cuống của cô liền quan tâm hỏi: “Phu nhân, cô làm sao thế?”

Mộ Sơ Tinh thấy quản gia liền liếm môi, trong lòng lo lắng không biết làm sao: “Tôi ngủ quá giờ, không kịp đưa Tiểu Bao đi học, không biết Tiểu Bao đi đâu mất rồi?”

Quản gia nghe xong thở phào nhẹ nhõm, cười giải thích cho Mộ Sơ Tinh: “Phu nhân, cô đừng lo, sáng sớm nay tiên sinh đã đưa tiểu thiếu gia đi học rồi, bây giờ chắc đang ở trường đấy.”

Mộ Sơ Tinh ngạc nhiên trừng to mắt, bộ dạng không thể tin nổi: “Tiên sinh? Hoắc Bắc Càng? Hoắc Bắc Càng đưa Tiểu Bao đi học?”

Trước đây Mộ Sơ Tinh tưởng rằng nguyên nhân Hoắc Bắc Càng đòi nuôi Tiểu Bao là vì Tiểu Bao là con anh, anh không phải thật sự thích Tiểu Bao mà chỉ không muốn con trai bị cô nuôi dưỡng mà thôi.

Nhưng hiện tại thấy Hoắc Bắc Càng đối với Tiểu Bao như vậy, cô lại không kìm được suy nghĩ, phải chăng anh thật sự thích Tiểu Bao rồi?

Mộ Sơ Tinh bủi môi, không nghĩ tiếp nữa, cô về phòng rửa mặt xong liền chuẩn bị đến công ty.

Tối qua, sau khi cãi nhau với Hoắc Bắc Càng, Mộ Sơ Tình rất buồn lòng nên vẫn luôn trần trọc thao thức.

Sau khi trang điểm đơn giản, Mộ Sơ Tình đến công ty.

Vừa ngồi xuống vị trí trong phòng làm việc, trợ lý của cô đã gõ cửa phòng. Mộ Sơ Tình ngẩng đầu nhìn, trợ lý nói: “Giám đốc, em tới nhắc chị một chút, lát nữa sẽ mở cuộc họp báo cáo tình hình lợi nhuận năm ngoái.”

Mộ Sơ Tình phản ứng lại, gật gật đầu: “Ừm, được, tôi biết rồi.”

Trợ lý tiếp tục bổ sung: “Đúng rồi, giám đốc, em nhận được tin là lần họp tổng kết này tổng giám đốc cũng đến nghe đấy.”

Mộ Sơ Tình tròn mắt ngạc nhiên: “Tổng giám đốc á? Hoắc Bắc Càng, anh ta đến làm gì vậy?”

Con người bận rộn như Hoắc Bắc Càng không phải xưa nay không có hứng thú với mấy chuyện này, chưa từng tham dự cuộc họp kiểu này hay sao? Lẽ nào anh nhàn rỗi quá?

Giờ mới ý thức được mình là tổng giám đốc cho nên đến dự cuộc họp?

Mộ Sơ Tình lộ vẻ xấu hổ. Trước đây gặp Hoắc Bắc Càng không ngại như thế, nhưng giờ quan hệ giữa cô với anh như vậy, muốn không ngại cũng khó...

...

Mộ Sơ Tình thấy đã đến giờ liền lấy báo cáo cô đã chuẩn bị xong ở trên bàn ra khỏi phòng làm việc, lên phòng hội nghị ở tầng 52 họp.

Mộ Sơ Tình ngây người trong thang máy, nghĩ đến lúc cô gặp Hoắc Bắc Càng rồi không biết có mặt mặt tới mức không nói được gì không?

Lúc cô còn đang lo nghĩ, thang máy kêu “Ting”, Mộ Sơ Tình tưởng đã đến nơi liền ngẩng đầu nhìn lên, Giản Cầu đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa thang máy.

Khi Giản Cầu nhìn thấy Mộ Sơ Tình, trong mắt anh ta hiện lên sự vui mừng, sau đó mỉm cười, chào hỏi cô: “Sơ Tình, chào buổi sáng.”

Mộ Sơ Tình vuốt tóc, lễ phép gật đầu với Giản Cầu, đáp lại cho có lệ: “Chào giám đốc Giản.”

Giản Cầu đi vào, đứng bên cạnh Mộ Sơ Tình, hai người cùng đứng trong bầu không khí tĩnh lặng. Mộ Sơ Tình ngại chết đi được.

Mộ Sơ Tình thấy ngại khi đối diện với Giản Cầu là vì Giản Cầu thích cô...

Hơn nữa còn luôn theo đuổi cô, theo đuổi không biết mệt. Đây quả là một chuyện rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Phúc Hắc - Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.